

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

ΕΒΔΟΜΗΜΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΑΡΕΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΙΛΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεία : Όδός Δέκα 7.

Ήρτυνικά κεφάλαια 1.000.000 Δραχ.

ΦΟΙΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”

Εσπεριόκοφ δι' εν έτος. . . Δρχ. 130

Εσπεριόκοφ > > > . . . Φρ. 130

Αγγλίας-Αιγύπτου > . . . Δίρα 1

Αμερικής Δολλ. 5

Δι' εξαμηνίον και τμήνην κατ' αναλογίαν.

Δι' συνδρομὰν δὲν ν' ἀπευθύνονται ὡς ἐξῆς

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

Τὸ τεύχος τιμᾶται Δρχ. 2.50

Δημοσιεύσεις ὁ στίχος δραχμαὶ 5

Δι' Ἀγγέλλας ἰδιαίτερα συμφωνίαι.

Τὰ προηγουμένα τεύχη τιμῶνται δραχμαὶ 8

Τὸ “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,” πλὴν τῶν συνδρομητῶν

τοῦ καὶ τῶν διὰ τοῦ Γραφείου τοῦ ποσού

μὲν φέλλων, διατίθεται διὰ τοῦ Κεντρικοῦ

Πρακτορείου ἂν τὸν 25.000 φέλλων ὡς ἡ

κατάθεσις βεβαίως τούτου.

Τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερί-

δων βεβαίως δὲ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπι-

σημῶν βιβλίων τοῦ περιοδικῶν “Μπου-

κέτο” πωλεῖ ἰσδομαδίως ἂν τῶν ἐφ-

νοσι πέντε χιλιάδων φέλλων.

Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Διευθυντὴς Κεντρικοῦ Πρακτορείου

Προσφέρομεν 50.000 δραχμαὶς ἐνεί-

κονδοσίς ἡθελεδιαφεύσειτ' ἀνωτέρω.

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΚΕΝΤΡΟΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ

ΜΕΓΑΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΤΕΛΕΙΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΕΚΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚῆς ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

Δ. ΨΙΑΚΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΦΑΜΑ

Τὰ ωραιότερα γυναικεία καπέλλα
τὰ κομψότερα Παρισινὰ μοντέλλα
εἰς τῆς

Mlle JULIETTE

..... Βουλῆς 31 (πρὸς τὸν πύργον)

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΛΩΝ

Ι. ΒΟΥΓΑΚΑΙΕ. ΠΑΣΚΑΛ

21 Ἀγίου Μάρκου 21

“Ὁραῖον ἡ ἐκθεσις τῶν ωραιότερων
μοντέλων τῆς τελευταίας Παρισιανῆς
creation.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ.

Γεντὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξ-

αῖον Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαίτερης

κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργίου

Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸν

Κεφαλῆς 15α. Ὅροι 8—10 π. μ.

καὶ 4—6 μ. μ.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΟΝΙΑ Γ' 55 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-55

MAISON DE NOUVEAUTÉS

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ Γ. ΜΠΑΧΑ

ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 6.

Μέσον τοῦ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτοῦ παρελ-
φθῆσαν ὅλαι αἱ παραγγελίαι τῆς φθινοπωρινῆς
καὶ χειμερινῆς SAISON ἐκ μαλλίνων καὶ μεταξω-
τῶν ὑφασμάτων ὡς CASSA διὰ TAILLEUR, OTTOMAN,
PEAU DE LAINE διὰ παλτά, RADIO—ROPELINE καὶ
ἄλλα πολλὰ νεώτερα ὑφάσματα διὰ ἐπανοφορία
καὶ ταγιέρ.

Ἐπίσης κατὰ δεκαπενθήμερον γίνεται τακτικὴ
παραλαβὴ παντὸς νεωτέρου τὸ ὅποιον παρου-
σιάζει ἡ Παρισινὴ ἐξέλιξις.

Ford

ΕΠΙΒΑΤΙΚΑ

ΦΟΡΤΗΓΑ

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ “ΑΘΗΝΑ”

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

“Ὅσοι θελετε νὰ ἀγοράσετε κρεβ-
βάτια δρεϊχάμιν (χρυσὰ λεγόμε-
να) μὴν προτιμᾶται τὰ Εὐρωπαϊκὰ
ποῦ εἶνε ψεύτικα σὰν τῆς «λαμ-
πρῆς ταῦτά» ἀλλὰ παραγγεῖλατε
εἰς τὸ ἐργοστάσιον

Α. ΚΑΙ Δ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ

Ἀναγκύρων 21 β' ἀπὸ καθαρόν δρεϊ-

χάλκον διπλασίον πάχος στερεὰ καὶ

κομψὰ ἀνώτερα κατὰ πολὺ τῶν Εὐ-

ρωπαϊκῶν. Δοκιμάσατε καὶ θὰ μᾶς

εὐγνωμονεῖτε.

Διάρκῃς ἐκθεσις ἐπιπλὼν. Διὰ τὰς ἐ-

παρχίας ἀποστέλλεται τιμοκατάλογος.

ΑΡΤΕΜΗΣ ΧΡ. ΠΟΛΙΤΟΥ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΞΩΡΑΪΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Διατήρησις τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς. Ἐξάλειψις τῶν ρυτίδων,

Πανάδων, Σπυρακίων κ. λ. π. Θεραπεία ἀσφαλῆς τῆς ὑπερτροφώσεως

καὶ τῆς τοιχοποιώσεως. Κρέμα DIANE μονομιῇ διὰ τὰς ρυτίδας.

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—12 π. μ. καὶ 4—5 μ. μ. πλὴν τῆς Κυριακῆς

καὶ Τετάρτης μ. μ.

ΚΑΡΝΕΑΔΟΥ 22 (Κολωνάκι)

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑ

κάνει ὁμοίαν δέξιν

δεδίγματα παρὰ. Χρ. Τηλ.

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΑ ΓΑΜΟΥ

ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΕΡΑ

ΕΠΑΡΓΥΡΑ

Κατάστημα

θὲν τὸ 1899 εἰς

διὰ ἐπαργύρας

ἀνεγνωρίσθη

διὰ τὴν καλὴν

ποιότητα καὶ

κρίνειαν τῶν

ΣΤΑΔΙΟΥ

Α. ΝΗΣΙΩΤΗ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΙ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΥ

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

(Συν γκαζόνισις)

Τραπεζῆς Καστοριάς

Τραπεζῆς Καλαμών

Κεφάλαια Δρχ. 1000

Ἀποθεματικά

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ:

ΚΑΛΑΜΑ

ΤΡΙΠΛ

ΣΠΑΡΤ

ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΙΣΤΩΣ

Δέχεται καταθέσεις ἐν ἑνὶ

προσθυσμῷ, Δραχμῶν καὶ ἑ-

μιναρίων ἀπὸ τῶν συμφο-

δουσις. Ἐκτελεῖ πάσης φύσε-

ως τραπεζικὰς ἐργασίας.

“ΒΟΤΡΥΣ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥ-

ΜΕΤΟΧΙΚΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ

Ἀποθεματικὸν Δρ. 500

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟ-

Εἰς τὴν Χρηματιστήριον

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ἐκ τῶν

βεβαίᾳ μετεπωρισμένων καὶ

κας. Γράψατε στὸ “Μπου-

8 Νοεμβρίου 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

725

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ ΤΟΥ “ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ” ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

“Ἡ Μαργαρίτα, ἡ
γλυκερὰ καὶ ἀγαπη-
μένη Μαργαρίτα, εἶχε
δεχθῆναι νὰ κάμωμαι
μαζὺ ἔνα περίπατο
στὸ ποτάμι...

Ἡ βάρκα γ λ υ-
στροῦς ἀπὸ τὰ στὰ
ἡσυχὰ νερά καὶ τὰ
κουπιὰ χτυποῦσαν ἐ-
λαφρὰ τὰ κύματα.

Γλυστροῦς ἀθόρυβα στὴ θρο-
σὴ σκά πού ἐβρίσταν τὰ ὑ-
ψηλὰ δέντρα τὰ ὅποια μᾶς
προφύλαγαν ἀπὸ τὰς θερμὰς
ἀκτίνες τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡλίου.

Παρατηροῦσα μετὰ θαυμαστοῦ
πλῆθος, ἀκούγαμε τὸ τραγοῦδι
τῶν πουλιῶν καὶ τοὺς χίλιους
θορύβους τῆς φύσεως κατεμα-
στε εὐτυχισμένοι.

Στὴ σιωπὴ τῆς ἐξοχῆς ἡ
Μαργαρίτα εἶχε ἀφίσει τὸ ἐπί-
σημο ὄρος τῆς καὶ μοῦ μιλῶσε
μὲ χαριτωμένη ἀφέλεια, ἐνὼ
τὰ μάτια τῆς εἶχαν πάρει μὴ
δνειρῶδη ἐκφραση γλυκύντης.

Μοῦ μιλῶσε γιὰ τὴ μοναξιά
τῆς νέας ζωῆς τῆς. Μοῦ μιλῶ-
σε μὲ ἓνα τόνο μελαγχολίας καὶ
ἀπογορευτικῆς γιὰ τὴν ἀλ-
λόκοτη ψυχρότητα πού τὴν

χάριζε ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, ὁ ὁποῖος τελευταίως εἶχε ἀποτρα-
πηθεῖ καὶ ἀπὸ τὸν κόρμον.

Μέσα στὸ ἀπέραντο μέγαρό τους δὲν ἐβλεπαν οὔτε ἓνα πρόσωπο
φιλικό, ἀγαπητό !..

Ὁ πατέρας τῆς ἦταν τόσο ψυχρὸς, ὥστε τὴν ἐπάγωνε μὲ τὸ
βλέμμα του.

Αὐτὰ τὰ λόγια τῆς, αὐτὴ τῆς ἡ ἐκμυστήρευσις μὲ συγκίνησαν.
Ἄν καὶ τὴν εἶχε γνωρίσει πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τῆς εἶπα οὐκ εἶμαι
ἀπὸ τὸς ἀφοσιωμένος ὁ αὐτὴν, πὼς μπορεῖ νὰ ἐμπιστευθεῖται στὴν
πεῖρα μου.

Τῆς εἶπα πὼς δὲν εἶχε παρὰ νὰ διατάξῃ, γιὰ νὰ τὴν βοηθῶ
μὲ τίς συμβουλές μου ὅλες τίς περιστάσεις τῆς ζωῆς τῆς.

Δέχτηκε τίς προτάσεις μου αὐτὲς μὲ ἓνα ἀγγελικὸ μειδίαμα, ἓνα
μειδίσμα εὐγνωμοσύνης πού δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ...

Ἀκόμα καὶ ὅταν μετὰ τὴν λεμβοδορμία χωρίσαμε δὲν μποροῦσα
νὰ λησμονήσω τὸ χαμόγελο αὐτό, τὸ γλυκὺ, γοητευτικὸ πρόσωπο
τῆς, τὰ λόγια πού μοῦ εἶπε, τὴν χαριτωμένη ἐκφραση τοῦ προσώ-
που τῆς, τὴν γοητευτικὴ ὁμορφιά τῆς.

Ἦταν ἀργὰ πλέον, ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει ὅταν ἐπεσα νὰ
κοιμηθῶ.

Ὁ ὕπνος μὲ πῆρε ἐνῶ σκεφτόμουν ἀκόμη τὸ γλυκὺ τῆς πρό-
σωπο.

Πόση ὥρα ἐπέεσε ἐνῶ κοιμώμουν, δὲν ξέρω. Ἀεφανα ὅμως ἡ
σκιὰ τῆς ὥρας νύχτας διέκοπη ἀπὸ θόρυβο καὶ χτυπήματα, πού
μὲ ἔκαμαν ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου. Ἐνόμισε κανεὶς πὼς ἐφθασε
τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Τόσο δυνατὰ χτυποῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ παρά-
θυρά μου. Πόθ' ὅμως ; Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω. Χτυποῦσαν
δυνατὰ, ἐπίμονα, τρομαγμένα...Κι' ἔξαφνα πάλιν ἀκουσα μὴ φωνή :

— Ἐδὼ κάθεται ὁ κύριος Μέλκοι Ρόζ, παρακαλῶ ;
Ζητοῦσαν ἐμένα. Τινάχτηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ φώναξα πλη-
σιζόντας στὸ παράθυρο :

— Εἰμαι ἐγώ.
— Τότε αὐτὸ τὸ γράμμα εἶνε γιὰ σὰς καὶ τὸ ἀμά-
ξι ἦλθε ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς πᾶρῃ, κύριε ! εἶπε ἡ φωνὴ μέσα
ἀπ' τὸ σκοτάδι.

Ἔνα γράμμα γιὰ μένα τέτοια ὥρα ;
Μηχανικῶς κύτταξα τὸ ρολοὶ μου. Ἦταν ἀκριβῶς
πρὸς ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἐφόρεσα ἀμέσως τὴν ρόμπα μου καὶ τίς παντοφλές
μου καὶ κατέβηκα τίς σκάλες. Ὅταν ἀνοίξα τὴν ἐξώ-
πορτα, εἶδα ἓνα ὑπνέτη μὲ σκολὴ πού μὲ τὸ ἓνα χέρι
κουδούνιζε ἀκατάπαντα, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο χτυποῦσε ἀκό-
μη μὲ ὅλη τὴ δύναμιν τῆς πόρτας. Μόλις φη-
νεφώθηκα ὁ θόρυβος ἔπαυσε. Ὁ ὑπνέτης ἔβλεπε τὸ χέρι
στὸ κασκέτο του καὶ ἐβγαλε ἀμέσως τὸ γράμμα ἀπὸ
τὴν τσέπη του. Ἄπ' ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐστάθμευσε ἓνα
ἀμάξι. Τὰ ἄλογα ἀγκομαχοῦσαν σάν νὰ ἦταν κουρα-
σμένα ἀπὸ τὸν δρόμο. Φαινόταν πὼς εἶχαν ἔλθει ὁλο-
ταχῶς.

Εἶδα τὸν πατέρα μου ἐκπληρωμένο στὸ πάτωμα.

— Μὲ συγχωρεῖτε ἂν σὰς ἀνησυχῶ, κύριε, μοῦ εἶπε ὁ ὑπνέτης,
ἀλλὰ ἔλαβα τὴ διαταγὴ νὰ μὴ χάσω οὔτε λεπτό, μὲ διέταξαν νὰ
χτυπῶ εἰς ὅτου μοῦ ἀνοίξουν.

Μὲ μεγάλη περιέργεια ἐπῆρα ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ γράμμα : σάν
διηγήσομαι πού εἶμουν εἶχα φαντασθῶ μεγάλη πείρα αὐτῶν τῶν ἐπι-
σκέψεων. Πολλὰς φορὰς ἐλάμβανα γράμματα, πού μοῦ ζητοῦσαν
βιαστικὰς συμβουλὰς ἢ συναντήσεις. Ποτὲ ὅμως δὲν μοῦ εἶχε συμβεῖ
κάτι παρόμοιο. Ἀφῆσα μισοανοιγμένη τὴν πόρτα καὶ ἀναψα τὸ
φῶς. Τὸ γράμμα δὲν ἀρχίζε ὅπως συνήθως μὲ τὴν σχετικὴ ἐσοθὴ
φράσι. « Ἀγατὴ κύριε... » Ἦταν ἓνα γράμμα ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα,
ναί, ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα. Αὐτὴ ἡ ἴδια μοῦ ἐγραφε :

« Μοῦ εἶπατε ὅτι εἶσθε πρόθυμος νὰ μὲ βοηθήσετε ἂν παρουσιά-
ζομαι ἀνάγκη. Ἐπίστεψα τοὺς λόγους σας. Ὁ καιρὸς ἐφθάσε γληγο-
ρότερα ἀπὸ ὅτι ἐφανταζόμουν. Βρίσκομαι σὲ μὴ τρομερὴ στιγμὴ
τῆς ζωῆς μου καὶ δὲν ξέρω ἀπὸ ποῖον νὰ ζητήσω βοήθεια καὶ σὲ
ποῖον ν' ἀποταθῶ.

Ἐγὶνε ἀπόπειρα φόνου κατὰ τοῦ πατέρα μου ! Ἐν τούτοις
εἶνε εὐτυχῶς ἀκόμη ζωντανός. Εἶνε ὅ

βρήκε ή ίδια σ' αυτή την κατάσταση...

— Τι ώρα ήταν όταν συνέβη το δυστύχημα; Θά ήταν αργά, ύποθετα...

Δεν γνωρίζω, κύριε. Δεν επρόφθασα να μάθω καμιά άλλη λεπτομέρεια...

Αφού δεν είχε πει τίποτε άλλο να μου ειπεί, άνοιξε την πόρτα και διέταξε να σταματήσει τ' άμαξι για να επιστρέψω στη θέση του κοντά στον άμαξι. Έμεινα μόνος και άρχισα να σκέπτομαι και να ζητώ να εύρω μια λύση σ' αυτό το μυστήριο. Ματαίως όμως. Δεν έννοουσα τίποτε. Ίσως έπρεπε να απευθύνω και άλλες ερωτήσεις στον ύπηρετή. Μπάρ! Καλλίτερα να μάθω από την ίδια την μίς Μαργαρίτα περί τίνος πρόκειται, είπα μέσα μου και ήσυχασα κάπως.

Επρόσβαλα στο Πάλας Ρόντ και τὸ άμάξι σταμάτησε επί τέλους μπροστά σ' ένα μεγάλο σπίτι, στο τέμα της Λεωφόρου Κένιγκτον. Ήταν πραγματικώς ένα ωραϊκότατο μέγαρο χτισμένο σ' ένα ύψωμα, με καλλιτεχνικό ουσμὸ και θαυμασία αρχιτεκτονική.

Στην απλή σταχτοχώμη ἀπρόσφορα της αὐγής φαινόταν περί σκοτεινά και πεδὸ ἐπιβλητικό.

Η μίς Τρελόνν ήλθε εἰς προάπνιόν μου εἰς τὸ χάλ. Δεν φαινόταν καθόλου τρομαγμένη. Μάλιστα έδειχνε μεγάλου θάρρους και ψυχραιμίας, πρόσδεα όμως πὸς ήσαν χλαμὴ σάν πεθαμένη! Μέσα στο χάλ ήταν πολλοὶ ύπηρετες. Οἱ άνδρες έστέκοντο κοντά στην έξοδο και συζητούσαν χοιηλοφώνως, ενώ ή ύπηρετρίως ήσαν παρέκτι στην άλλη άκρη. Ο διευθυντής της άστυνομίας συνομιλούσε με την μίς Μαργαρίτα. Κοντά της είχε δύο άλλους άστυνομίους με στολή και έναν νυστακό.

Η Μαργαρίτα μου έσφιξε τὸ χέρι με μια έκφραση άνακουφίσεως σὰ γαλανὰ μάτια της.

Με έκχαρήσε, με αὐτὲς τίς ἀπλὲς λέξεις:

— Ήμουν βεβαία πὸς θὰ έλθετε! Καμιά φορὰ μια χαροφαιέντε έκφραση και περιέχει χίλια λόγια που δεν προφέρουν τὰ χείλη. Τὸ χεράκι της Μαργαρίτας: χάθηκε μέσα στο δικό μου. Ήταν λεπτό και τρυφερό με μακριὰ κυματὰ δάχτυλα, ένα σπάνιο κι ωραίο χέρι. Έγνοιουσα μια άνεχρήγητη χαρὰ νὰ με πλημμυρῶ καθὸς τὸ σφιγγα.

Η Μαργαρίτα έστράφη ταυτοχρόνως πρὸς τὸ διευθυντὴ της άστυνομίας και τοῦ έλεγε, συσταίνοντάς με:

— Εἶνε ὁ κύριος Μέλκομ Ρότ.

Ο άστυνόμος Μέλκομ Ρότ, πόντης:

Γνωρίζω τὸν κύριον Μέλκομ Ρότ, μίς. Ίσως θὰ ένθυμείται οτι είχα την τιμή νὰ γνωρισθῶ μαζί του κατὰ τὴ δίκη τοῦ Μπρίτζον Κόνινγκ.

Δεν είχα την ευκαιρία νὰ τὸν παροατηρήσω έως τότε, γιατί ὅλη μου ή προσοχή ήταν στραμμένη στη Μίς Μαργαρίτα.

Βεβαίως, κύριε Ντόλαν, σὰς θυμομαι πολὺ καλά, τοῦ είπα και τοῦ έσφιξα τὸ χέρι.

Συγχρόνως άντελήφθη πὸς ή Μαργαρίτα ήθελε νὰ μιλήσῃ μοναχὰ μαζί μου χωρίς μόντρωμα. Είπα τότε εἰς τὸν διευθυντὴ της άστυνομίας:

— Ίσως είναι προτιμώτερο νὰ μιλήσῃ μόνη μαζί μου ή μίς Τρελόνν. Για λίγα λεπτά τουλάχιστον. Σας βέβαια είσθε ἐν γνώσει τὸν ὅσον ανένθησαν. Θὰ έννοήσω καλλίτερα περί τίνος πρόκειται αν της απευθύνω μερικάς ερωτήσεις. Έπειτα θὰ τὰ είπούμε μαζί και θὰ σκεφθῶμε τι νὰ κάμωμε.

Είμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε, μου ἀπήντησε αὐτὸς εύγενέστατα.

Ακολούθησα την Μίς Τρελόνν, ή ὅποια με ὡδήγησε εἰς ένα κοινὸ δωμάτιο. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ είχε έξοδον πρὸς τὸν κήπο στο πῶς μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Μόλις έμπήκαμε, ή μίς Μαργαρίτα έκλεισε την πόρτα και μου είπε:

— Θὰ σὰς εύχαριστήσω ἀργότερα γιὰ τὴν καλωσύνη που είχατε νὰ έλθετε εἰς βοήθεια μου. Θὰ με βοηθήσετε όμως σ' αὐτὴ την τραγική περίπτωση καλλίτερα αν σὰς διηγηθῶ τι ακριβῶς συνέβη.

Σὰς άκούω, είπα. Μὴ παραλείψετε όμως καμιά λεπτομέρεια, ὅσο ασημαντή και αν σὰς φαίνονται.

Η Μαργαρίτα άρχισε τότε τὴν διήγησή της:

— Είχα άποκοιμηθῆι όταν μ' έκαμε νὰ τινάχῶ ένας παράξενος κρότος. Δεν κατάλαβα πῶς προήχεται. Θυμομαι μόνο πὸς εὐν άκουσα μέσα στον ὕπνο μου και τινάχτηκα επάνω. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Έγνοιουσα οτι ὁ κρότος αὐτὸς έρχονταν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα μου. Τὸ δωμάτιο τὸν εἶνε κοντά στο δικό μου και τὸν άκούω όταν παρταίπει ή όταν εργάζεται πριν κοιμηθῇ.

Εργάζεται πολλές φορές αργά, πολὺ αργά, μάλιστα, ὅστε όταν ξεκινῶ νυχτὴς, τὰ χαράματα τὸν άκούω νὰ δουλεύῃ αήκωμ. Μία φορὰ έπιχειρήσῃ νὰ τοῦ κάμω παρατήρησην γι' αὐτὰ τὰ ξενύχσια. Τοῦ είπα πὸς τὸν βλάφτον, πὸς θὰ άρρωστήσῃ. Δεν έτόλμισα όμως νὰ τοῦ ξαναπῶ πειὰ τίποτε. Σέρβετε τι αδοστηρός και τι ψυχρός πὸς εἶνε καμιά φορὰ—τουλάχιστον θὰ θυμίσθε πὸς σὰς τὸ είπα αὐτό.

Πάντα δείχνεται εύγενής μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀλλὰ εἶνε τρομα-

ρός ὁ πατέρας! Τὸν προτιμῶ σάν εἶνε θερμός. Άλλὰ τὸν βλέπω τὴν άκρη τὸν χειλῶν του νὰ σηκώνεται και νὰ ξεκαρδίζεται τα μετεὰ του δόντια και νὰ μιλεῖ με χαμηλὸ τόνο φωνῆς ἀπὸ φασιστικά, τότε τρέμω ἀπὸ τὸ φόβο μου, δεν ξέρω γιατί! Λίαντα σηκώνηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι και γλύστρησα σιγά σιγά, πρὸς τὴν πόρτα του γιατί δεν ήθελα νὰ τὸν άνηυχήσω. Τίποτε δεν ήνευτο. Μόνον άκούγονταν μιά βαρειά άναπνοή, και ένας πορφυρὸς ήχος νεροῦ ή αίματος πὸς έρρεε σιγανὰ. Ο, ήσαν τρομερὰ μένα νὰ περιμένω ἐτσι μεσ' στο σκοτάδι και τὴ σιγή, με ένα ὁριστο τρόμο στην καρδιά!

Επὶ τέλους έπήρα τὴν ἀπόφασιν ν' άνοιξω. Έγινε αὐτὸ πόμολο και μισάνοιξε τὴν πόρτα. Σκοτάδι μεσ' στο δωμάτιο, δεν έβλεπα. Άκουγα όμως τὴν ἴδια βαρειά άναπνοή τὸν ἴδιον πορφυρὸ ήχο, πὸς μ' έκανε ν' άνατριχιάζω... Τότε κι' εἶν άνοιξα τὴν πόρτα και πρὸς τὸν πατέρα μου ήταν ἐκεῖ πῶς κατάντησε, ἔκστατα πρὸς τὸ κρεβάτι. Τὰ σεντόνια ήσαν ὡς κίτρινα, τσαλακωμένα. Στην μέση τοῦ κρεβατιοῦ είταν τὸν μεγάλου κόκκινου αίματινός λεκές. Έγνοιουσα πὸς σταματήσῃ καρδιά μου, όταν είδα αὐτὸ τὸ πρῶγμα! Ένῶ παρατηρούσα με σιγὰ και τὸ κρεβάτι, ὁ ήχος της βαρειάς άναπνοῆς ήνε βαρύτερος και γύρισα τὰ μάτια μου νὰ ἴδω ἀπὸ πὸς προήχεται. Εἶδα τότε τὸν πατέρα μου έαλωμένο στο πάτωμα! Ήταν πεσμένος ἐκεῖ σάν άνηυχτος ὄγκος!... Τὰ χῆνη τοῦ αίματος πὸς άρχίζαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι έσχηματίζαν γύρω στο σώμα τοῦ πατέρα μου μια ὀλόκληρη λίμνη τρομακτικὰ κόκκινη και γυαλιστερή.

Ο πατέρας βρισκόταν ακριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο. Φορούσε πιτζάμες. Τὸ άριστερό μανίκι ήταν σπασμένο και έδειχνε τὸ γυμνὸ τὸ χέρι πὸς ήταν πεσμένο πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο αὐτό. Ήταν μὴν τὸ θέαμα. Ο άτυχὴς πατέρας μου έπλεε σὺν αἵματι! Τὸ χέρι του ήταν πληγωμένο και σὺν χέρι αὐτοῦ ἔκλεισε κριβῶς φορούσε ένα χρυσὸ βραχιόλι πὸς δεν είχα ἴδει ποτὲ ὡς τὴ στιγμή εκείνη...

Δεν έχασα πειὰ οὐτε λεπτό. Ερρίνωσα γιὰ τὴν έτησιμ βοήθεια ὅσο δυνατὰ μπορούσα. Έπρεπε νὰ πεθάνῃ ὁ πατέρας μου ἀπὸ αίμορραγία. Σὺν λίγην λεπτά, πὸς μου φάνηκαν ὀλόκληροι αἰῶνες, έπλεσαν μερικοὶ ύπηρετες. Ύστερα κι' ἄλλοι. Σὺν λίγην τὸν ὅσον ήσαν γεμάτο ἀπὸ χοιηλοφώνια μιλία.

Έπλεκα μαλλιά και κάθε είδους ντυμένα...

...Σηκώσαμε τὸν πατέρα μου και τὸν έπλῶσαμε σ' ένα νιφάδι. Η άκοινότης, ή Μίς Γκράνν, ή ὅποια ήταν ή μόνη που διατηρούσε τὴν ψυχραιμία της, έστράφη πρὸς τὸν ἴδιον τὸ τραῦμα τοῦ χεριοῦ του, ἀπὸ τὸ ποιο τὸ αἷμα έτρεχε άφθονο. Πραγματικὰ ὡς ὅταν καρπὸ τοῦ άστυροῦ χερσὸς μιά βαθειὰ πληγή. Αὐτὴ ή πληγή ήταν προήχεται ἀπὸ μαχαίρι. Ήταν σάν σπασίμο, σὰ νὰ είχε γίνει με μντερό εργαλείο.

Η άστυρία είχε κοπὴ και ἀπ' ἐκεῖ έτρεπε τὸ αἷμα. Η μίς Γκράνν έκαμε ένα σπῆχτο έπίδεσμο και ή αίμορραγία έπαυε.

Εν τῷ μεταῦν είχα συνελθῇ κατὰ ἀπὸ τὸν τρόμο μου. Έστειλα ένα ύπηρετή νὰ φέρῃ τὸ γιαντὸ και τηλεφώνησα στὴν άστυνομία. Έπειτα σκέφτηκα, πὸς εἶνε τὴς ύπηρεσίας, δεν είχα κανένα δικὸ μου άνδρωπο μέσα στο σπίτι. Είχα άποστεί ανάγκη βοήθειας. Τότε μου ήλθε ή ἴδέα νὰ σὰς είδοποιήσω γιὰ τὴ μὴν είμαι ὀλομόναχη σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση και σὰς έγραψα να έλθετε.

Σώπασε γιὰ μιά στιγμή... Δεν μπορῶ νὰ περιγράψω τι έννοιουσα τὴ στιγμή αὐτή. Τὴν έκστατα με λατρεία. Αὐτὴ μ' έννοιουσα Μ' έκταξε μιά στιγμή και ύστερα χαμήλωσε τὰ ὡραία μάτια της. Τὸ μάγουλά της ήσαν κόκκινα σάν τὰ τριαντάφυλλα. Έπειτα έσπῆλθουσε.

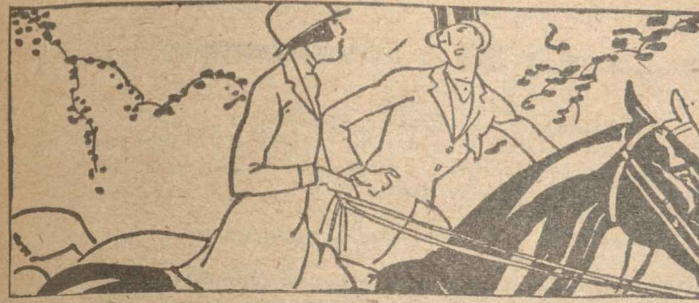
Ο Γιατρός έφθασε άμέσως. Ο ύπηρετής τὸν εύχρηστος σὰ στο σπίτι του, τὴν στιγμή πὸς έπέστρεψε ἀπ' έξω. Ήλθε με τὸν άμάξι του. Έκαμε ένα έπίδεσμο στο χέρι τοῦ κοιμένου τοῦ πατέρα και έπειτα έπήγε σπῆχτο του νὰ φέρῃ μερικά άπαραίτητα εργαλεία. Σὺν λίγο θὰ εἶνε εἰδος. Έπειτα ήλθε ὁ διευθυντής της άστυνομίας και κατόπιν σὺς. Σὰς εύχαριστῶ!

Αντὶ ἀπαντήσεως έσφιξα τὸ χέρι της μέσα στο δικό μου, χωρίς νὰ της εἰπῶ λέξη.

Όταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ δωμάτιο συναντήσαμε τὸν διευθυντὴ της άστυνομίας εἰς τὴν είσοδο. Ήλθε πρὸς εἶμας και μὲς είπα:

— Έκαμα λεπτομερῆς έξέταση ὁ ἴδιος παντὸς στο σπίτι με δεν άνακάλυψα τίποτε. Γι' αὐτὸ έστειλα στη Σκὸτλαντ Γάργον τὸν κάποιος ντετεκτὶβ πεπειραμένος. Αὐτὸ πὸς συνέβη στὸν κ. Τρελόνν είναι σκοτεινὸ και μυστηριώδες, και γι' αὐτὸ έννομαι σὺν φῆταν καλὸ νὰ καλέσω τὸν καλλίτερο ντετεκτὶβ τὴς μυστικῆς άστυνομίας, τὸν άρχιφύλακα Ντόου. Θὰ τοῦ άναθέσωμε τὰ άνακάλυψη. Θὰ τὸν ένθυμίσθε και σὺς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Άμερτικαν Χόστον.

Ο νὰ, ἀπήντησε, τὸν ένθυμομαι και αὐτὸν πολὺ καλά γιὰτι μου έκαμε έντύπωση ή εὐφῆνία του και ή διορατικότης του (Ακολουθεῖ)

ΣΙΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

B. Σ.

Ένας τύπος ξεχωριστός και σπάνιος γιὰ τὴν εποχή μας. Η θαυμασία Ἰταλὴς συγγραφέας Μελεγκάκι σ' ένα ἀπὸ τὰ πολὺτιμα βιβλία της «Έκείνοι που προέβουν χυρά, κ' ένειναι που προέβουν ὅμως», ἀναλύει τὸς χαρακτήρες πὸς τοὺς ὡγγει ὁ φιλαλληλισμός και τὸ μ' ὅς. Η χαριτωμένη φῶτις μας άνήκει ακριβῶς στην πρώτη κατηγορία γιὰτι πράγματι θεωρεῖ ὡς κυριότερον σκοπὸν της ζωῆς της νὰ σκορπίσῃ χαρὰ και εύχαρίστησιν ὅχι μόνον στοὺς δικούς της ἀλλὰ σὲ γνωστούς και άγνωστους ὅκνη. Εγκρατειμένη στην χῶαν τὸν Άγγέλιον ὅπως ἀποκαλοῦν στην Ἰσπανική γλώσσῃ τὴν πόλιν της διαμονῆς της, μέσα σὲ παραδείσιες πράγματι εύμορφες δεν λημονεῖ οὐτε δευτερολέπτον τὴν φιλάνθρωπον δράσιν της.

Κάθε γράμμα έμπεριέχει και μιά μικρὴ περιουσία γιὰ δους στεροῦνται τὰ πρὸς τὸ εἶν. Όταν ήτο στὰς Ἀθήνας τελευταίως γιὰ ὀλίγους μήνες κατάρθωνα νὰ εύρισκείται συγχρόνως σὲ άποικια χρησμένες συνοικίς γιὰ νὰ έπισκεφθῇ τίς προσταγεμένους οικογένειες μὴκανέτα ένδυμάτων και γλυκῶν και, συγχρόνως σὲ σπῆτα δέκα φιληνάδων της γιὰ νὰ τίς προσκαλέσῃ άπνευστοι γιὰ τὸ πρόγευμα. Τὸ άπόγευμα συναγεμὸς άλλων τῶσον γνωστών, προσκαλεσμένων, με αυτοκίνητον, κ' έκδρομὴ και τοῖς σὲ έξοχή. Τὸ βράδυ θὰ έλάμβανε γνώσιν ποὶς έχει ανάγκη ἀπὸ άνακούφισιν, άμέσως τὴν έπομένη συγχρόνως είχε έξασφαλισμένον και θέατρο σὲ γνωστές της αἰ ὅποιαι γιὰ τὸν ένα ή άλλον λόγον ήσαν άποκλεισμένες ἀπὸ τοιοῦτους είδους τέρψεις. Τὸ πρῶν διὰ μὴνιον στο Φάληρον μετέφερε ὅσους είχαν ανάγκη λουτροῦν και έδουλοῦντο νὰ κατεβῶν. Μετὰ έφθοδος σὲ σπῆτα εύτορα συγγενικά πὸς διὰ της βίος σχεδὸν άφαιρούσε περισσευόμενα είδη ένδυμασίας γιὰ τοὺς άπορους της.

Η Μονταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ κυριότερον κοσμικὸν γεγονός της παρελθούσης εβδομάδος ήσαν αἱ ἱπποδρομιαί ἐπὶ τὴν ευκαιρία τοῦ θροῦβου τὸν 100 χιλιάδων. Ὑπὸ έσποιν κοσμον, δεν πρέπει νὰ θεωρηθῇ κανεὶς ὡς υπερβολικός αν πῇ οτι ήτο τὸν παριωνόν «Λονδὸν» στην Ἀθήνα» τὸση ήτο ή κομπότης, ή χάρις και ή καλαισθησία τοῦ ντυομάτος τὸν παρευρεθισάν Ἀθηναίους.

Διακρίνομεν κ. Μπρομπίλλα, κ. Γεωργιάδην, κ. Δελαγαρμάνην γεννητικὰ μαύρη και καπέλλο καστόρινον σαφές, διδα Ἀμπόφορεμα σπόρ. Κασέλλα ἀπὸ τὰ πλῆον καλαίσθητα σύνολα, καφέ βελουδίνην βελβετίνα κλῶς με γούνες καφέ και χρυσές, κ. Βουλγαρη χαριτωμένη τουαλέττα έβρε με γούνες πῆ-γκορ, δις Καίσαρη τουαλέττα μπλε-πῶν, διδες Κωνσταντοπούλου, κ. Νικολάου μπλε-νονίτ και καπέλλο περβάνε, κ. Ν. Οικονόμου κομπόστων φόρεμα σάτεν «chandon» και γενὰ κόκκινες, κ. Κωστοπούλου τουαλέττα κομφή μπρόικ, κ. Καλλιμασιώτῃ ταγιέρ περβάνε, γούνα γενὰ λευκή, κ. και δις Μαλινδρινόν, κ. Δρακάτου γκορ σύνολον, διδα Ἡσαία έξαιρετικὴν σιλουέττα παντὸ μπλε άνδρικο καπέλλο καφέ σόνε, κ. Σιμπούλου σύνολον κομφὸν μπουὰ ντὲ ρόζ, κ. Μόρε, κ. Λιμπεράκη, μαύρη τουαλέττα σάτεν, διδα Κουλουμβάκη πολὺ κομφή με μαύρη τουαλέττα, κ. Τσιμινάκη, διδα Μαλλιαγρῆ ἱδιότυπον παντὸ σκοτεινὸ καφέ και χρυσὸ με γούνες κοκκινόχρυσες, κ. Καίβοκορσῃ παντὸ πῆ γκορ, διδα Ρεμούνδου χαριτωμένη τουαλέττα μπλε λαβάντ, διδα Μέρμηκ, διδα Κορινά, διδα Κεφαλῶ, διδα Βεντήρη, διδα Λάμπρου, διδα Νικολαΐδου, διδα Καμπάνη, κομποτάτη εμφάνισις της κ. Εὐαγγελίδου με μαύρη γεννητικὰ στην πατῆτα νέα κοῦτ, κοντόμεση και πολλὰς σούφες γύρω στην τάλλια, γαρνιρισμένη με λούτρ. Ένα θαυμάσιο παντὸ ἀπ' έσποιν χις, και με μωδερισμὸ έφορούσεν ή κ. Α. Παναδοπούλου—Φιλιδοῦ, και με καφέ βελουδὸ με «παντὸ» γαρνιρισμένη με ἄλτηνι γούνα, και τουαλέττα χρυσίζουσαν, ή δις Ζεγγελλή πολὺ κομφή σιλουέττα, κ. Τροβάρρα, ή διδες Πανατοπούλου τουαλέττες ὁμορφες, μπλε και παντὸ πράσινο και μπλε, δις Ἄλ. Δημητριάδου θαυμάσιον σύνολον φόρεμα κρῖν ντερὰ μαύρο και βελουδὸ παντὸ μαύρο με γούνες σεναιλλά.

Η τρίτη συμφωνική συναυλία τοῦ Συλλόγου τὸν Συναυλιῶν είχε ἀπόλυτη επιτυχία. Τὸ άκροατήριον υπέρποτε πυκνὸν και έκλεκτόν, μὰ ἀπὸ τίς λαμπρότερες κομμικὲς συγκεντρώσεις.

Εἰς τὰ θεατρὰ διακρίνομεν τὸν κ. και τὴν κ. Β. Μιχαλακοπούλου—τὸ γένος Ἡλιάσκου—φέρουσα τουαλέττα βαθυκόκκινον και

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ

Κάποτε οἱ λόγιοι κ. κ. Τίμος Μωραΐτινης και Ἡλίας Βουτιερῆ-δης έξεδίδαν μαζί κάποια έφημερίδα στην ὅποιαν, μάλιστα, έγραφαν και ἱπποτικὸν μυθιστόρημα. Η έφημερίς όμως δεν πῆγαινε καλά και άπεράσισαν νὰ τὴν κλείσουν. Τὸ μυθιστόρημα βρισκόταν ακριβῶς στο σημείο πὸς δύο ἱπποταὶ πρόκειται νὰ μονομαχήσουν. Καὶ τὸ έτελείωσαν ὡς έξῆς στο τελευταίον τοῦ φύλλο:

— «Θὰ σε διαπεράσω διὰ τοῦ έφῶνος! Κορρὸ ντὶ μάκο!»

— «Χίλιοι διαβόλοι! Θὰ σοῦ κόψω τ' αὐτιά!»

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ένεφανίσθη τὸ παιδί τοῦ τυπογραφείου πὸς μετέφερε τὰ χειρόγραφα και είπε εἰς τοὺς ἱπποτάς:

— «ἱπποταί, δεν πάραχει ανάγκη νὰ σφαγῇτε. Η έκδοσις τοῦ φύλλου διακόπτεται. Βάλτε τὰ σπαθιά σας στις θήκες των και υπάγετε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ!...»

καπέλλο ὀρειόχορμον, κ. και κ. Λιβεράτου, σύνολον μπλε, διδα Νικολαΐδου ἐκ Τεργέστης κομπόσστη τουαλέττα μπλε, έαρεττ, και σάτεν και παντὸ kasha ὀρειόχορμον, καπέλλο βελουδένιον μπλε, κ. και διδα Λεκατσά πράσινο κομφὸν «άνσάμπλ», κ. και κ. Γρυπάρη. Πετρίδη τουαλέττα και παντὸ κρῖν-σάτεν γκορ άρζαν, γούνες σεναιλλά, σύνολον παριζιάνικο, κ. Φωτιάδην παντὸ βελουδένιον μαύρο, κ. και κ. Πασπάτη, κ. και κ. Καζάκη, κ. Λάππου, κ. και διδα Γεωργαντά, κ. και κ. Κύρου, διδα Σταϊκού, κ. Πεσματζόγλου πολὺ χαριτωμένη με τουαλέττα μαύρη και βελουδίνον καπέλλο, κ. και κ. Δελαγαρμάνη, κ. και κ. Α. Λοβέρδου, κ. και κ. Αποστολίδη, κ. και κ. Ἀρσβαντινοῦ, διδα Ἰωαννίδη, κ. και κ. Σταθάτου, κ. και κ. Παπαρράγκου, κ. και διδα Ἡσαία κομποτάτη, παντὸ μπουὰ ντὲ ρόζ γούνες γκορ, διδα Κουλουμβάκη πολὺ εύμορφη τουαλέττα μαύρη, καπέλλο βιολέ, κ. ένα μπουκέττο μενεξέδες στην μπου-τονιέρα της, κ. Σαμαρά μαύρη τουαλέττα, κ. Άντανοπούλου καφέ, κ. Βλάχαλη, κ. και κ. Χαριτάκη, κ. και κ. Α. Άντυπα κομφήν τουαλέττα καφέ σάτεν και παντὸ βελουδίνον με γούνες χρυσόχρυσες, κ. και κ. Ἀγελάστου, κ. και κ. Καντατζόγλου, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Μελά, κ. και κ. Ζαρίφη, κ. Ἀπεργη καλ.

Τὴν Κυριακὴ τὸ άπόγευμα μικρὸς φιλικὸς κύκλος παρὰ τῷ κ. και τῇ κ. Πολυγένη ἐπὶ τὴν ευκαιρία της βαπτίσεως της χαριτωμένης έγγονῆς των. Νοιὰ ήτο ή κ. Θ. Ανδροτάκη πολὺ χαριτωμένη με τουαλέττα μαύρη μουσελίνα πὸς κατέληγεν σὲ μπάντα βελουδένια, καστόρινο καπέλλο μπουὰ-ντὲ-ρόζ.

Παρευρέθησαν ή κ. Πρίγκου τουαλέττα μελανόλεκη, ή κ. Σερπιέρη, ή κ. και δις Πάππου τουαλέττα μπλε λαβάντ, ή κ. Σαρ-σέντῃ μουσελίνα μπλε, δις Α. Κατσαρῶ σύνολον πὸς τὸν χαρακτήριζεν χις παριζιάνικο, τουαλέττα μπουὰ ντὲ ρόζ σὲ θαυμασία κοπὴ γαρνιρισμένη με χρυσὸ παντὸ ὀρειόχορμον γούνες μπλε, καπέλλο έπίσης μπουὰ ντὲ ρόζ, δις Μίκα Σκουβῆ πολὺ εύμορφη με τουαλέττα βαθυκόκκινον, κ. Ἀθανασιάδην τουαλέττα κομποτάτη μαύρη με χρυσὸς δαντέλλες, κ. Α. Λοβέρδου τουαλέττα μπλε, κ. Σ. Λοβέρδου τουαλέττα μαύρη, δις Ι. Κατσαρῶ τουαλέττα καλαίσθητον μπουὰ ντὲ ρόζ.

Η Μονταίν

ΚΥΝΗΓΗΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελέσματα άγώνων 1 Νοεμβρίου 1925 ἐπὶ άπλων δίσκων. Α'. Ἀγώνισμα: 1ος Γ. Σινάνης, 2ος Ν. Θεοδοσόπουλος. Β'. Ἀγώνισμα: 1ος Θ. Κοντός, 2ος Αλ. Πορτοκάλλης. Γ'. Ἀγώνισμα: 1ος Κήμ. Βροῦτος, 2ος Γ. Σινάνης. Δ'. Ἀγώνισμα: 1ος Θ. Κοντός, 2ος Αλ. Πορτοκάλλης. Ε'. Ἀγώνισμα: 1ος Αλ. Πορτοκάλλης, 2ος Θ. Κοντός. Σύνολος: 1ος Θ. Κοντός 21, 2ος Αλ. Πορτοκάλλης 20, 3ος Γ. Σινάνης 19.

Ἀγώνισμα ἐπὶ διπλῶν δίσκων. Α'. Ἀγώνισμα: 1ος Κήμ. Βροῦτος, 2ος Ν. Θεοδοσόπουλος. ΑΥ. Β. 1ος Γ. Σινάνης, 2ος Α. Πορτοκάλλης.

Ο Πρόεδρος Η Ἑλληνοδόκος Ἐπιτροπή
Φ. Μαυρομάτης Ι. Νικολάης
Ε. Λεβίδης

ΤΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ

ΑΤΤΙΚΟΝ.— «Στὸ ἄλμα της άγάπης».
ΑΧΙΑΒΙΟΝ.— «Μπέλα Ντόνα» με τὴν Πόλα Νέγκρι.
ΙΝΤΕΑΛ.— «Ο Πόλιςχος Μπλόντ».
ΟΛΥΜΠΙΑ.— «Ο Εὐνοῦς τοῦ Βασιλέως και ή Εὐθυμὴ χήρη».

ΠΑΝΘΕΟΝ.— «Ροζίτα» με τραγουδὶ της κ. Κορνήλιας Ζαφειροπούλου.

ΣΠΛΕΝΤΙΤ.— «Η Λαμπαδηφορία».

ΜΟΝΤΙΑΔ.— (Πανελλήνιον). «Η Σκιαζομένη Σελήνη».

ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΜΠΟΡΙΟΥ 3-ΦΕΙΔΙΟΥ-3 ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΒΡΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΓΑΛΛΙΚΗΣ, ΑΓΓΛΙΚΗΣ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ

— Τίποτε, περικαλώ !
— Μά πως ! "Ετσι θα περάσεις, καπετάνιε !
— Τίποτε ! Μην ένοχληθείς ! Θά με υποχρεώσητε...
— Πώς τίποτε ! Νά τηγανίσουμε όλίγα αυγά ;
— Θεός φυλάξοι !
— Μία πηχτα !
— Ούτε ! Ούτε ! Θά μου κακοφανή !
— Μά πως νηστικός θά μείνετε απόψε ;
— Μαθημένοι είμαστε...
— Μά δέν γίνεται αυτό ! Μιά φορά πούρ-
δατε στο χωριό μας !
— "Ε τότε, αφού επιμένετε, ψήστε μου,
έτσι στη φωτιά, λίγη σπλήνοϋλα... Μά λίγη-
λίγη, τόσο δά. Κι έδειξε την άκρη του δα-
κτύλου του.

— Τί, Καπετάνιε ; δέν άκούσαμε !
— Μιά σπλήνα, ψήστε έτσι στη θακόβολη...
— Μιά σπλήνα !
— Ναί μιά σπλήνα...

Οι χωρικοί άλλωστε κατάχτησαν. Πού νά
την βρούν την σπλήνα ! Μήπως σφάζουν στο
χωριό ; ή μήπως έχουν τά χαράματα. Μήπως
ο καπετάνιος είχε καμιά εις την «ντάσκα»
του ; αλλά εις τον Καπετάν Τριαντασιάν
τόν άγχιον και βλοσυρόν, ποιος έτολμούσε
νά μιλήσῃ !— Ποιος θά τόν διέκοπτε καθ' ήν
στιγμήν, στρίβον τόν πολυφαγωμένον μύστακά του, εκύτταζε τίς
μύτες από τά παπού-
σια του !... Σιωπηλός και σκυθρωπός !... Ποιος
έξερει τί μεγάλη και φοβερά έσκέπετο και τί
κατά φρένας έμερμύ-
ριζε και τί κατά θυμόν είχε κατά τών
άθλιων χωρικών και τών
άσεβούντων πρὸς τά κελεύματα της
έξουσίας και τοῦ Κράτους !
Μπορούσαν !

Αλλά ή ώρα έπερνούσε και ή σπλήνα
πότε θά έψήντο !...
Έσκέφθησαν νά τόν διακόψουν διά της
μεθόδου τοῦ τρατα-
ρισματος τοῦ οὔζου. Προσφέρθη με μεζέ-
δες, ψημένες πιτεριές, τυρί και αυγά,
βρασμένα σπαραγία και κουφέτα ζαχα-
ρένια... Τόσπουρο «ματαφημένο» τοῦ
χωριού, άγνό, πού άνακουφίζει τούς πτω-
χούς τούς χωρικούς, σάν γυρίζουν βαρειοί
και άποσταμένοι από την δουλειά τους.
Τότε ο Παρέδρος έσκέφθη νά κάμῃ τὸ
ἐπικίνδυνον βήμα, ὡσάν και τοῦ χωριού
ὁ ἀρχιπεύθυνος πού ἦταν.

— Και ή σπλήνα σας, κύρ Καπετά-
νιε μου ;

— Η σπλήνα μου, τί την θέλετε την
σπλήνα μου ;

— Ποῦ την έχετε ;

— Νά εἶδῃ ; Και έδειξε ένα σημεῖον
της πλασθῆς κοιλίας του, ἣν ἐξέθρεψαν
και ἐλάπαν και ἐγέμισαν γενναί ἐπὶ γε-
νεῶν κοτοπουλιών, πουλιών, πουλακιδιών
και κοκκόρων !

— Γιατί ; Τί άστεία είναι τοῦτα ;

— Νό μάς συγχωρεῖτε, Καπετάνιε, νομίσαμε
πως εἶχατε σπλήνα... θέλητε νά δικαιολογηθῇ ὁ
Παρέδρος.

— Φτοῦ, αἶντε νά μου χαῖτε κούτσουρα !... Τί
βρέ, γιά σπλή-
νιάρη με περάσατε ; ἐμένα, πού δέν ξέρω
τί ἐστὶ κινίνο ; πού δέν ξέρω στρώμα και
ἀρεββάτι τί θά πῇ ! και πού εἶμαι γερός
σάν τὸ έλατο ;

Οι χωρικοί ἐννόησαν.

— Εἰρεπε νά ψήσουν «σπλήνα» εις τόν
Καπετάνιον. Για νά εὔρεθῇ ὡς ή σπλήνα
ἐίρεπε νά σφαγῇ ἕως ἁμόν.

— "Τά εὐκόλως ἐννοούμενα πα-
ραλείπονται, ὡς εἶπε και ὁ προ-
σελθὼν διάσκαλος τοῦ χωριού, ὁ ὁ-
ποῖος ἄλλοτε κληθεῖς εις τόν στρα-
τόν ὡς κληροστός, μετεκινήθη εις
τήν χωροφυλακίαν, ὅπου ἐνδόξως
δράσας ἦτο «περὶ τὰ τοιαῦτα ἐμ-
βριθής»...

Τὸ χωριὸν εἶχε και ἰδιαιτέ-
ρους λόγους νά περιποιηθῇ τόν
Καπετάν Τριαντασιάν ἀνώτερον ἀξιωματικὸν
της ἀστυνομίας, Διοικητὴν της
καταβίβειν δεινὸν ληστοῦ, εἰσερχομένου ἐν
τῶν Σερβικῶν συνό-
ρων, φονευόντος και ληστεύοντος τόν
κόσμον, και κρυπτομένου
πολλάκις εις τὸ ἴδιον χωριό, και μάλιστα
εις τὸ ἴδιο σπίτι. — (Αὐτὸ ὅμως ὁ
Καπετάνιος δέν τὸ εἴσενε. — Ἐνόχως
τὸ βαρβαρῶς καὶ παρακαλοῦμεν νά τὸ
πιστέψετε).

Οὗτοι και ἄλλοι μόνον ἐάν ὁ Καπετάνιος
ἐμυρρίζετο τοιοῦτον τι !...

— Θά σοῦ φτιάξω, Καπετάνιε, μιὰ σπλήνα ;
— "Ε και ἂν εἶναι δύο δέν θά βλάψουν !...
Μόνον αἷς καλὸν νά μὴν ἐνοχληθῇτε !...
Σέρτε το δὲχ ὡς ἄρχὴν νά μὴν τὰ
βαρύνω τὰ χωριά !... "Α, ὅλα κι' ὅλα !...
— Μείνατε ἡσυχος, μείνατε ἡσυχος !
Και δεύτερος ἀνὸς ἐθυσιάσθη, παραχρῆμα...

— Εἰραγεν ὡς λέων, ἐπεν ὡς φάλαινα,
ἐμονκάνισεν ὡς βοῦβαλον και ἐρόγχα-
σεν ὡς Δράκος τοῦ παραμυθιοῦ. — Και
τέλος ἐπὶ τὸν εὐχαριστήμενον, καλέσας
τούς χωρικούς και τὸν φιλοξενούσαν, νά
ρθοῦνε εις τὴν προαί-
ουσα τοῦ Νομοῦ νά τούς κερᾶσῃ
«ἐνα κομμάτι ὡς γράφει !»

— Ἐξαιρετικῶς μεγάλη τιμὴ και ἰδιαι-
τέρη εὖνοια γιά τὸ χωριό !

Τώρα ὁ ληστὴς και ἡ συμμορία του, μα-
ροῦσε νά μπαίνει και νά βγαίνει ἀπὸ
καμιά ταράχη !...

Ὁ Κλεστενιώτης, ἐπὶ τὸν λέγον τὸν πα-
ραχωρήσαντα τὸ σπίτι του, ὡς κατάλαβε
τὸ χωριό, ἐπῆγε εις τὴν προαίοντα, ὡς
ποῦμε πως ἦταν ἡ Φλώρινα, ἐπὶ τὸν κα-
εἰς τὸ γράφειτο και ξανακάλεσε τὸν Καπε-
τάν Τριαντασιάν, νά ξαναπαῖ στο χωριό
του. Ὁ Καπετάν Τριαντασιάν πῆγε, και ἔ-
πῃγε.

— Ἀλλά, παρακαλῶ, νά μὴν ἐνοχληθῇτε
στο παραμικρόν !...

Μόνον ἕνα σκοτάδι τώρα ζήτησε γιά νά
τοῦ τηγανίσουν. — Τὸ ἔφεραν μόνον
δύο γιά μεζὲ στο οὔζο. Και ἄλλα δύο με
αὐτὰ εἰς τὰ τραπέζια τέσσαρα... Και
ἐπειτα, ὡς παρόρμημα τοῦ σκοποῦ και
τῆς ψυχῆς. Δύο—τρία μόνον, ὅχι
ἐκατόμβην !... (Τὰ ἐσπερίσαν κατὰ
τὸ Μακεδονικὸν σύστημα, χωρίς
κεφάλια. Τὰ κεφάλια τὰ παρο-
σιάζουν μόνον στὰν φιλοξενούν Δεσπότη.

— Γκαλάτα νά Βλαντίκατα !...)

Και ἀφού τὰ ψητὰ ἦσαν «παρόρμημα»,
ὁ Καπετάν Τριαντασιάν, οὔτε τὰ πρῶτα
διόλου. — Μόνον ἕνα δέν ἐξήτασε. Πῶς
συμβαίνει τ' ἄρνιόν της Γκαλατάρας
και της Κλεστενας νά ποῦμε, και τὸν ἄλ-
λων χωριῶν της Φλωρίνης και ὑπόθετον
νὰ ἔχουν ἀπὸ τρία και ἀπὸ τέσσαρα
κατὰ καθένα !... Τρεῖς πλάτες και τέ-
σερις νεφροὺς ! Και δέν ξέρω πόσα
πὶ-
δια !...

— Προνομιχὸς χώρα ἡ Μακεδονία.
Γῆ της Ἐπαγγελίας... Γῆ τοῦ Χανά...

Δ' αὖτο μὲν ἀνθρώποι αὐτοὶ οἱ χω-
κοί και τρεῖς παμμόνηρος αὐτοὶ ὁ Κλε-
στενιώτης, πού κρύβει τούς ληστές και
πλευθεῖ και τούς Καπετάνιους !... Διαβό-
λεμον ἀνθρώποι, λέμε και ξαναλέμε, αὐτοὶ
οἱ χωρικοὶ !...

Ἐπιτυχόντες τὴν εὖνοιαν τοῦ «Μεγάλου
Καπετάνιου» της Καταδίωξης και ἐξασφα-
λίσαντες τὴν προστασίαν του, ἐδέχοντο
φανερά πλέον τὸν ληστὴν εἰς τὸ χωριό.
Μόνον ἐπὶ σημὸν ὑποδοχῇ πού δέν τοῦ κά-
ναν. — Ἀλλά ἴσως, μιά μέρα, νά
γινότανε κι' αὕτη !

Τέλος ἕνα μεγάλο ἔγκλημα ἐσημειώθη
καὶ νύκτας της ἡμέρας τῆς γύρω καί,
στήν περιφέρεια... Ὁ κόσμος ἀναστατώ-
θηκε και ὁ ἀρχαὶ ἀπεφάσισαν νά λάβουν
μέτρα ἀστυρίας. — Οἱ πονηροὶ χωρ-
κοί, μυρισθέντες ἀποσπάσματα και ἴσως
και χωρ-
τερα, κάλεσαν, οἰκογενειακῶς, τὸν
Καπετάνιον στο χωριό τους. —
Ἐκεῖνος ἐδέχθη εὐχαρίστως, γιά τὸ
μὴ χαλᾶσθαι τὸ χατίρι τους :

— Πρέπει νά τούς ἐξελλογίσουν
με, μωρέ ! Πρέπει νά μᾶς ἀπα-
σούν ! Δέν κοιτάτε ἐμένα πως με
κρατοῦν στά χέρια τους !...

Ἐλεγε τίς ἄλλες φορές ὁσάκις
πῆγαινε...

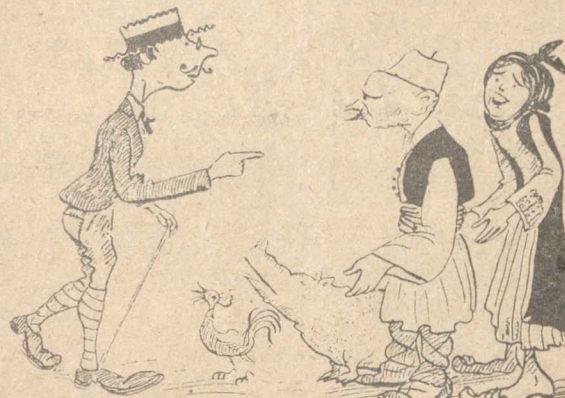
Γιά νά μὴ φανῇ ὅμως τὸν
ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ὅλος ὁ κῶ-
σμος τρέχει νά συλλάβῃ τούς λη-
στές, αὐτοὺς γλεντοκοπεῖται
καὶ τὰ χωριά, δέν εἶπε σὲ κανένα πού
σπ-
το χωριό...

— Κ' ἐστὶ ἐφ' ὧν «ἐνοχλήθη» και ἐφ' ὧν
τὸ χωριό...

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἔγκλημα ἦταν τέτοιο,
πού συνετάραξε τὴν Κοινωνία,
ἐλαβε μέρος πλέον εις τὴν καταδίω-
ξιν και ἐπειδὴ αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ
εἶχαν πληροφορίας ὅτι οἱ κρυπτο-
νοὶ ἐκρύβοντο εις τὸ αὐτὸ χωριό και
μάλιστα στοῦ Κλεστενιώτη τὴν οἰκίαν,
ἀποσπάσματα στρατοῦ και χωροφυλακῆς,
ἐφθάσαν νύκτας

— Μόνο μιά σπλήνοϋλα, μιά λίγη, λίγη, τόσο δά !...

Τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα παραλείπονται, τὸς εἶπε ὁ διάσκαλος.

Ἀποσπάσματα στρατοῦ και χωροφυλακῆς.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

Θαμπά, τ' ἀπομεινέρο ξυπνά κι' ἀπ' τὸ κρεββάτι
κιντάει μισοκοίμιστη, με κουρασμένο μῦτι
τοῦ γάμου τὰ στολίδια της τ' ἀγὰ και τιμημένα,
τ' ἀπάρθρα στολίδια της εἶδα κι' ἐκεῖ ὀργίμα
Και βλέπει τ' ἄνθρα τὰ λευκά και τ' ἀκριβὰ τοῦ γάμου
ἐσφυλισμένα, ἀγνώριστα, μαργαρισμένα χάρου
κι' ὁ νοῦς της ὁ τρισκότεινος φωτίζεται και πάλι,
και κρύβει μὲς ὅτ' ἄνθρα της τὸ ἀχτένιο κεφάλι.

Μ. Α. Μελανκλίκης

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἡλιος δὲ βῆκε τώρα τρεῖς ἡμέραις ὅπου λείπει
πῆρε ὁ γαλάσιος οὐρανὸς ὅπου βαρεῖα τῆς λύπης.
Ἔβριχε, γὰρ, μὴ ἐνὶ θαρρῶ πῶς ἥλιος πᾶ δὲν βγαίνει,
ἂν δὲν γυρίσῃς νὰ σὲ ἴδω, ἀγάπη μου ἀνθιμμένη.
Μ' ἀφήσατε μαζί τοῖς καὶ τοῦ ἡλίου ἡ ἀγία,
εἶπα θαρρῶ πως, γ' ἡρώσια τὸν ἥλιο ἄμα σ' εἶδα.
Καὶ τώρα ἐκεῖ πού κάθεται θαρρῶ ἀστέρις ἡ φύσις
κι' ὅλο ἀνατέλλει φῶς λαμπρὸ χωρὶς ποτε νὰ δύσῃ.
Κ' ἥλιος ἂν ἔβγῃ τώρα εἰδῶ, θά μὲ φανῇ ὄνειρό μου,
πῶς εἶμ' ἐκεῖ πού εἶσαι σὺ, καὶ σ' ἔχω 'το πλεονό μου.

† Λ. Κ. Καμπύρογλου

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ

Χτυπάει ἡ ἀποχώρησις, κι' ἐνὸς στήν ἀγκαλί της
πῖνο φίλᾳ ἀκόμα,
ὅλο τὸν κόσμο ληρομὸν μπροστὰ στήν ὁμορφί της
καὶ σὺ γλυκὴ τῆς στέμης.

Χτυπάει... Σφίγγω τὴν καρδίᾳ σὲ στήν μου κομμάτι,
και σὲ στρατῶνα μου παρὼν ! φωνάζω σὺ τοῖς λῶχαι,
μ' ἂν ὁ λῶχας μ' ἔβλεπε καλά, καλὰ σὺ μάτια,
θὲ νὰ πῇ «ἀπονοῖα !»

Τίμος Μωραϊτίνης

Η ΤΕΧΝΗ

Κάποια σκληρὴ γειτονοποδία,
κάποια νεράιδι ζωτικὴ,
μὲς ὅτ' ὁ γαλῆνος μεσονύχτι
με μιά φωνὴ ἡ μελωδική, καὶ φωτιά.

Ψάλλει πρωτόκοντο τραγούδι,
πού με τρεκλίζει τὸν ὁ σκοπὸς,
καὶ δὲν ἀποτῆνται ἀν' ἀκοῦσθαι
ἡ ἂν γυρίω ξυπνήτος.

Σάφην ἕνα μῦθον, νεκροῦ ὄφρα,
νὰ γυρῇ ἡ νύκτις πού ἡ γλυκεῖα,
καὶ τὸ τραγούδι ἂς τὸ τελειώσει
κάποια νεράϊδα ζωτικὴ.

Σωτήρης Σάκης

ΤΑ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙΑ

Εἶνε σὲ δὲ μοχλὸς κλῆσις πού κρυμμένη
ὀμιλῶντες Παναγίς, χλωμὴς ἑκόνες,
καὶ μὴ μὴ ἀπαυθύνει τ' ἀγριολύβοντα,
κρυφάκι, κρυφάκι, σπαρτά, ἀνεμῶνες.
Θυμὰς ἡ ἀγριολύβοντα καὶ ἡ ἀγριολύβοντα,
ὅπου ἡ ἀγριολύβοντα καὶ ἡ ἀγριολύβοντα,
τὴν ἀγριολύβοντα τὴν ἀγριολύβοντα,
ψυχρομαχόντας, σ' αὐτὸ λυγρὸν.

Τὴ δόξα τοῦ ὁσίου πάρι, μ' ἀγριολύβοντα,
σὺ πῶτον ἀγγεῖον τοῦ, ἀνίγει ἡ πόρτα,
πού δόξα οἱ ἀγριολύβοντα τὴν ἀγριολύβοντα,
τῆς ληρομῶν τὴν κέντησαν τὰ χόρτα.
Ἀνοίγει ἡ πόρτα ἐκεῖ, πού σπῆνται
νὰ τὴν ἀνοίγῃ μόνον ὁ ἀγριολύβοντα,
ἀμῶν, νὰ τὴν ἀνοίγῃ ἡ Παναγία
μὲ τὴν ἀγριολύβοντα γλυκεῖας μῆτρας.

Χαλαρή μὲς γῆρας, πού τὴ ληρομῶν
σὺ δὲ μὲ γῆρας τῆς, καὶ πῶτον
καποῖας, νὰ τὴν ἀνοίγῃ πέρα ἀπὸ μιά θύλασσα
πῶτον σκοτεινὴ, φουρτουνισμένη...

Λάμπρος Πορφύρας

τράπη, οἱ στρατιῶται με «ἐφ' ὅπλου λόγῃ», χυμῆσαν μὲς νά
πᾶσιν τὸν ληστὴ και τὸν συνδολοῦν ἀμείως, ἀνευ, βεβαίως, ἀν-
τιστάσεως... Τὸν Καπετάν Τριαντασιάν !

Βρὲ γιά σταθῆτε, τί συμβαίνει, βρὲ παιδιὰ !... Πᾶρ' ὀλίγο νά
μοῦ κόψῃς τὸ αἷμα !... Βρὲ σὺ, βρὲ, μὴ με τραβᾷς ἀπὸ τὸ νυχτικὸ
και θά μὲ τὸ ξεσχίσεις !...

Σταμ. Σταμ.

ἀργά ἐκεῖ και περικυκλῶσαν τὸ χωριὸ ἀπ' ὅλες τῆς μεριές του.
Σ' ἕνα χωράφι πᾶσαν κι' ἕνα χωρικό, πού φύλαγε τὸ κομμένο
τὸ χορτάρι του. Τὸν ἐξήτασαν δὲν ἔξερε τίποτε ἄλλο, παρὰ πῶς
στοῦ Κλεστενιώτη, μεγάλες τοιμασιές ἐγείναν... Ἀλλά γιά ποῖον,
αὐτὸς δέν μπόρεσε νά μάθῃ

— Σάν τί ἐτοιμασιές ;
— Ἀρνιά σφάζαν, κότες, πῆττες, «ἐλβασάν-ταβᾶ» χαλβάδες
και κρᾶσι ἀπὸ τὸ Πάτελι.

— Ἀμ βέβαια !... Τοῦ χρειάζονταν, βλέπετε... Ἐμπρός, παιδιὰ,
πρὶν ἐμμερῶσῃ και μᾶς φύγουν !
Σάν ἀποκλείσαν τὸ χωριό, οἱ πειδὶ διαλεχτοὶ στρατιῶτες, τρά-
βησαν σὺ σπῆτι, πού οἱ ληστὰι πολλάκις ὑπεσθάλοντο και ἐπῆσαν
ὅλους τούς γύρω δρόμους.

Θά ἦταν ἡ δευτέρα πρωινή.
Σκοτάδι, και ἡ νύχτα βασίλευε παντοῦ, φύλλο δέν ἐκινεῖτο,
ψυχὴ ζωντανὴ δέν ἐφαίνονταν. Τὰ πάντα ἐκοιμῶντο.

Δύο χωροφυλακὲς κρυφὰ και προφυλακτικὰ πλησίασαν τὸ ἐνοχο
τὸ σπίτι. — Κανεῖς ὑποκοπὴ θόρυβος, καμιά, ἀπὸ μέσα κινήσεις...
Καμιά ταράχη !...

Ἐνα βαρὺ μόνον ροχαλητὸ ἤκούετο, πού ἔκανε τὰ τῆγμα τοῦ
σπαιοῦ νά τρέμουνε και τὰ κεραμίδια νά χορεύουν !

— Βρὲ τὸ θηρίο μέσα εἶνε και κοιμάται ! Δέν ἀκούς, ροχαλίζει
σάν κροκόδειλος !

Ἐσπευσαν νά εἰδοποιήσουν τούς ἐπὶ κεφαλῆς.

— Μέσα θά εἶνε δίχως ἄλλο ! Ἐνα ροχαλητὸ πού μόνον ἀγρι-
ἀνθρωπὸς τὸ κάνει !... Σάν νά περνᾷ σιδηρόδρομος...

— Μωρὲ τί λέτε ; Τότε θά γείνη ἀμέσως ἡ ἐπίθεσις. — Ἀλλά νά
εἶν' αὐτός ;

— Καλὲ τί λέτε !... Τέτοιο ροχαλὴτὸ δέν ἀκούσα ποτέ...

Ὁ Κλεστενιώτης δέν μπορεῖ νά ροχαλίσῃ, εἶνε λιανὸς κι'
ἀδύνατος σάν σιταροκάλαμο... Μόνον ἐκείνο τὰ θηρίο, οἱ Τουρ-
καῖοι οἱ κάνουν !...

Οἱ ἄνδρες με τὰ ὅπλα ἐτοιμοί, προχωρήσανε πρὸς τὸ σπίτι,
σκαψὰ και προφυλακτικὰ, μόλις διακρινόμενοι εἰς τὸ σκοτάδι. Ἐπῆ-
δσαν χωρίς νά τούς ἐννοήσῃ κανένας στήν
αὐτὴν καὶ ἀνοῖξανε και
τὴν ἁπάνω πόρτα.

Καμιά ἀνησυχία
ἀπὸ μέσα, μόνον τὸ ρο-
χαλητὸ ἀκουγόνταν ἴδιο
και ἀτάραχο, μακάριο
και βροντερό, σάν νά
σηκώναν τὴν ἀγκυρα
ἀπὸ κανένα πλοιο...

— Τί διάβολο ! Σὰ
σὺ σπῆτι τὸν κοιμάται !
ἐμφύσησαν οἱ ἄνδρες.

— Καὶ νά μὴν εἶναι
«καροῦσι !» προσέθε-
σαν ἕνας ἀνθυπασι-
στής.

Οἱ ἐνοικοὶ ξυπνήσαν
ἐντρομοί, ἀλλὰ πρὶν
προφθάσουν ν' ἀνα-

πνεύσουν φιωθῆκαν.

— Πού κοιμάται ; μόνον τούς ἠρώτησαν.

Κι' ἐκείνοι μὴ μπορῶντες νά μιλήσουν ἔδειξαν τὴν αἰθουσα,
ὅπου ἐρόγγχαζεν ὁ φοβερός ὁ μουσαφίρης.

— Εἶνε ὁ «μεγάλος» ;

— Ναί, κατένευσαν οἱ σπουδαῖοι.

Τρεῖς ὑποκόπανοι χτυπήσανε τὴν πόρτα :

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Νομοῦ παραδόσου ! Πᾶσα ἀντίστασις εἶνε
ποινική. Ἐλήφθησαν ὅλα τὰ μέτρα ! Κίνησι ἂν κάνης χάθηκες !

Ἐνας βρυχηθμός ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα θηρίου πού τὸ ἀγούρη-
ζόνταν και μιά βλαστήμια ἀνεπετάσθη ὡς σημάϊα.

— Βρὲ τί θηρίο πού θά εἶναι ! εἶπαν οἱ στρατιῶται μέσα τους.

— Τραβηχτὲς λίγο, ρε παιδιὰ, γιατί εἶναι τρομερός !

— Ποῖος εἶναι βρὲ, πού μ' ἐνοχλεῖ ; ἤκουσθη μιά βροντερὴ
φωνὴ ἀπὸ τὴν κάμαρη...

— Παραδόσου !...

— Παραδόσου !...

— Τί νά παραδώσω ;

— Παραδόσου !

— Νά παραδοθῇς εἰς... Πέταξε πρῶτα τὰ ὅπλα σου ἀπὸ τὸ
παράθυρο και παραδόσου, κακομοιρὴ, γιατί σὲ κάναμε μαζί μ' ὅλο
τὸ σπίτι !...

— Τὰ ὅπλα ; Τί τὰ θέλετε ; Νά πάρτε τα, ἂν σᾶς ἀρέσουν !

Ἐνα παράθυρο ἀνοίχτηκε και ἕνα χερί μαλλιαρό, σάν χερί
τρομεροῦ γοῦλά, ἐπρόβαλλε κι' ἕνα κομμάτι φάνηκε, ἀπὸ πανί
λευκὸ, σὺ χερί.

— Μωρὲ φουσανέλλα φορεῖ ὁ ἄθλιος, ἤκουσθη ἀπὸ κάτω.

Ἐνα μῆτος πιστόλια ἔπῃσαν στήν αὐλήν, «κιάλια» στρατιωτικὰ
και ἕνας βούρδουλος με κόμπους ἀπὸ σῆμα.

— Μωρὲ χερί τὸ θηρίο !

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

«Η χρυσή νεολαία» και η ποιητική τριάς. — Ο Βαλαβάνης έρωτευμένος. — Το προφητικό «Ονειρό του». — «Ο τάφος του Κλέφτη». — Το μοιραίο δίστιχο. — Πώς τον πένθησε ο Γεώργιος Παράσχος.

Στάς άρχάς του 1850 ένας όμιλος από νέους ζωηρούς και ευθύμους έξεχώριζε στη μικρή τότε Αθήνα. Ήσαν οι πρόδρομοι της «χρυσής νεολαίας» του 62. Τους είχαν ένωση ή φωνή της νεότητος, ή ειλκρίνεα και ή αγάπη.

Μέσα στην παρέα αυτή γνωρίστηκαν ένα καλοκαιρινό βράδι στο «Αντρον των Νυμφών» — κοντά στον Ίλισσό — τρεις νεαροί άκόμη ποιηταί: Ο Γεώργιος Παράσχος, ο Γεώργιος Ζαλοκώστας και ο Δημοσθένης Βαλαβάνης. Τα όνόματα των δύο πρώτων είναι γνωστά, πολιτογραφημένα εις τó βασίλειον των Μουσών. Ο Βαλαβάνης όμως δεν είναι γνωστός εις τον πολλόν κόσμον, αν και ή τέχνη του, δεν ήτο κατώτερα από την τέχνην των φίλων του. Ψυχή περήφανη και γενναία, είχε προικισθεί από τη φύση με θαυμάσια έμπνευσι, με έκτακτη καλαισθησία, με μουσική αντίληψη στο στίχο.

Η μορφή των ποιημάτων του πλησιάζει την έπαγγελματική. Και είναι αξιο ιδιαίτερα σημειώσεως ότι, ενώ την εποχή εκείνη ένυαρχούσε ή καθαρεύουσα και κατά μυριάδας εγράφοντο μακαρονισμοί στίχοι, άνοστοι, γλυκανάλατοι, παραγεμισμένοι με άπαρέμφατα και μέσους άορίστους δευτέρους, με σάβανα, νεκροκεφαλές και φθισιν, — μόνον ο Δημοσθένης Βαλαβάνης απέτέλεσε μιάν ώραία έξαιρέσειν. Παρουσιάστηκε με τη λαμπρότητα και τη δροσιά του δημοτικού στίχου του όποιου εγνώριζε όλα τα μυστήρια.

Γεννήθηκε στα 1824. Πατριδα του ήταν ή Καρύττινα. Ορφανός από πατέρα, έζησε 18 χρόνια στο χωριό, με τη στοργική του μάνα, με πολλές στερήσεις. Άλλ' είχε τη μάνα του, το μεγαλύτερο αγαθό του κόσμου. Ήρθε στας Αθήνας γεμάτος πόθο στα γράμματα και με τη μικρή βοήθεια κάποιου συγγενούς τον κόσμο με τα θραυότερα χρώματα, συμπληρώνοντας τα θεάματά του με τη φαντασία και αναδημιουργώντας τα έκλεινε γιά λίγες στιγμές τα έπαιστημονικά του βιβλία και άφηνότανε στην περιодικά ή «Ευτέρπη», και ή «Μνημοσύνη». Σ' αυτά έδημιούργησαν προθύμως τα πρώτα του ποιήματα: «Ο τάφος του Κλέφτη» και τα έρωτικά έλεγεία του «Εκείνη» και τó «Ονειρό μου». Γιατί ο Δημ. Βαλαβάνης ήταν έρωτευμένος. Ένα θερμό αίσθημα έτάραξε την καρδιά του ποιητού. Ο Ζαλοκώστας γράφει κάπου: «Εις τον βίον του Βαλαβάνη φαίνεται ότι ούχι μικρόν κλονισμόν έπέφερεν ο Έρως, έως μάλλιστα άτυχής, πρωτότυπος και άσυνήθης εις πολλούς».

Τό «Ονειρό μου» έδημιούργησε στην «Μνημοσύνη» συνοδευόμενον από μερικά παρατηρήσεις του Γ. Ζαλοκώστα.

Τό «Ονειρό» είναι ή τρυφερή ιστορία του έρωτός του σέ μιά Αθηναία κόρη, που κατοικούσε εκεί σ' ένα σπίτι της Πλάκας. Ίδου το ποίημα, που έκανε τότε ζήση έντύπωσι στο φιλολογικό κόσμο και έδωσε άφορμή ν' άνάψουν πάλι οι συζητήσεις γιά τη «γλώσσα της Πόλεως»:

Γελούσαν τα τριαντάφυλλα, οι άνθ' η μοροβολούσαν
Και σ' ουλιού πορφυροβόλον μόνον εοιοδντο οι κλάδοι
Και ή άνθηλιάδες σης δροσιάς της στάλας έγλυτρούσαν,
Κι' από διαμάντι δλόσπαγο μου έφάνη ένα λειβάδι
Τρομονιχαταίς στα μάτια μου έπαίχανε ή άχτίδες,
Παρέκει έμυρομυροκλαγες μιά βούδι στο πλευρό μου.
Έδω πώς σε είδα μοναχή, πώς μοναχή με είδες
Μου έφάνη σ' όνειρό μου.

Λες κι' άγγελούδας ώμορφοί να σούδινε ή χλωμάδα,
Τα μάτια σου άναγάλλαξαν στη λάμψη και στη χάρι
Σαν στο νερό το καθαρό του Ήλιου ή άνθηλιάδα
Κι' απ' τα μαλλιά σου πέφταγε, τό βάλοσμο να πάρη,
Χαρούμενο, άνεμπόδιοτο της μοναξιάς τ' άέρι.
Και σά να μη με γνώριζες, και σά στο λογισμό μου
Ποτέ να μην έπέρασες, ποτέ διν σ' είχα φέρει
Μου έφάνη σ' όνειρό μου!

Ψιλό έπερτε στους κόρφοις σου τό φόρεμα σάν πάχη,
Ποδ έβλεπε και διν έβλεπε τα στήθα σου τό μάτι,
Σαν σ' αν καθρέπτη τη θυριάδ' σου σκεπάζει ή άχνη,
Με άγγέλου άέρα τό κορμί τ' έλόλασμο σου έπάτει,
Και σάν να σ' έξέλεγε με χίλια δυό ή Μοίρα
Όλόχαρη, ζεπέταχτη, σ' είδα στο λογισμό μου.
Κόρη, άς μην είναι πλάνη μου αυτή ή χαρά που έπήρα
Για σένα σ' όνειρό μου!

Και γύρω σά να γύρευες άνδρ της βρεσιάς σου
Στά χαροούλουδα έσκυφτες και ή πικαλούδας φεύγαν,
Κι' έγώ με κλώνο της μορτιάς δόμωσα κοντά σου
Με είδες γλάδρ, δέ λάτρες, άλλ' ή ματιάς σου έλέγαν

Πώς ήθελε τό χέρι σου τον κλώνο μου να πάρη,
Μουδωσες τό χαμόγελο, σούδωσα τον άνδρ μου,
Τον πήρες, με κυπαρισσό τον έμψιες κλώνοι,
Μου έφάνη σ' όνειρό μου.

Έξέπνθησας και σ' όνειρο πλανίταις ο λογισμός μου,
Τόν κόσμο, κόρη, θά δηλοί τό στολιστό λειβάδι,
Τό θαμνοβόλνμα έξηγει την κλήνη αυτή του κόσμου,
Και άγνώριστος πού σούδωκα έγώ τό μυροκλάδι
Σημαίνει γιά τον Έρωτα πώς μιά ζωή δέ φθάνει.
Με τό κυπαρισσόκλωνο πού έμψιες τον άνδρ μου
Δηλοί πώς δ' άγαπή ή ψυχή κι' εγώ κανείς πούδην.
Αυτό είναι όνειρό μου.

«Ο Τάφος του Κλέφτη» έχει τη λεβεντιά του άρματαυμού, εδωδιάζει θυμάρι και έλατο. Μας δίνει πιστή εικόνα της ηρωικής ζωής των κλεφτών με τους όποιους ο Βαλαβάνης έζησε και σ' αντιστάση. Τό έπικόν τοιούτο ποίημα ή κρητική της εποχής του τό έτ' άρσης «ός άριστούργημα και της Έλληνίδος ποιήσεως εν τών τε λειοτέρων έργων».

Έκτός τούτου, ο Βαλαβάνης έγραψε τραγούδιαν «Ο Θάνατος του Παπαφλέσσα», έλεγείον «Εις τον Θάνατον νεονόμου, μεταφράσεις στίχων του Λαμαρτίνου, πολιτικός σάτυρας κλπ. Ένα έπ' ηγημά του «Ανδρόντες» δημοσιευμένο στην «Ευτέρπη», έχει την σφραγίδα της μεγαλοκήτης φιλοσοφίας. Ο ποιητής έπαυσε τότε «επήγαινε προς τό μνήμα» και ή θλίψη έδόλωνε την καθαρή πηγή της έμπνευσής του. Τό δίγημα αυτό είναι τό τελευταίο του Βαλαβάνη.

Ο Βαλαβάνης, λίγους μήνες πριν πεθάνη, έούχνασε στο σπίτι του Ζαλοκώστα και άπήγγειλε στίχους του. Τό σπληνικό νόσημα του είχε προχωρήσει, άλλ' ο Ποιητής ήλπιζε άκόμη. Σέ μιά από τις άπείλες εκείνης φιλολογικής συναναστροφής, ήτανε γραφτό τον ν' άκούση από φίλικό στόμα ότι λίγες μέρες μόνο θά ζούσε σάν κόσμο τούτο. Ένας από τους παρευρισκομένους — κατά τη συνήθεια της εποχής — έπρότεινε τη συμπλήρωση στίχων σε δόδομιο, όμοιοκαταληξία. Σέ άλλες βραδιές οι φίλοι γελούσαν με τις κοινές ή καταλλάλλες άπαντήσεις, τώρα όμως συνέβη κάτι πικρό. Διότι όταν ο Βαλαβάνης έπρότεινε τόν άκόλουθο στίχο:

Έχει θερμό τό στήθος του, μεγάλη την ηρωή του,
Έλαβε την άκόλουθη άπάντησι:

Και τόν άστέρα της άγνης λαμπάδα νεκρική του.

Ο Βαλαβάνης έξάρωσε τά φρύδια και δέ μίλησε πιά. Με τό αυγινό άστρο μιάς ήμέρας του Μαΐου 1854 ο Ποιητής απέθανε σέ ηλικία τριάντα έτών. Οι πειρηταί και συγγραφείς των Αθηνών τον εκήνευσαν με άδελφική θλίψη. Ο Γεώργιος Παράσχος έβραλε πένθος επάνω στο μαυίνι της φέμελης και κρέπι μαύρο στο φέσι του, και με φωνή γεμάτη λυγμούς άπήγγειλε τόν εγκιχθένό του. Άλλά με τα χρόνια, έχάθηκαν τα ίχνη του κάφου του και κανείς δέ μπορεί τώρα να μάς δείξη σέ ποιά γωνιά του Αθηναϊκού Νεκροταφείου κοιμάται ο περικηχτός ποιητής του «Ονειρό».

Στέφ. Δάφνης

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ ΤΩΝ

Είπε γνωστή ή πρωτοτυπία και ή έκκεντρικότης των Άγγλων. Τα τελευταία κάποιος ξενόδοχος, θέλοντας να ρεκαμάρη το ένδοξο του, την ποικιλία των φαγητών και τη σχετική τριψήσια έδημοσίευσε στις Δονδεβέικες εφημερίδες την κάτωθι διαφήμηση:

«Όταν ο Ίωσήφ είδε τους άδελφούς του είχρηκε στην άγκαλιά του και έπ' άρεσκή ώρα τους φίλους περιπαθώς. Έπειτα τους εόρμησε: «Πώς τα περνάει ο πατέρας μου ο Ίακώβ;» «Βρίσκεται καλά στην τράπη του», τού άπάντησαν τότε οι άδελφοί του. Και ο Ίωσήφ ξαναεόρμησε: «Λιανήρ άκόμη τηνική του όρεξι, τό γερό του στομάχι;» Και τού άπήντησαν οι άδελφοί του: «Λιανήρ και την όρεξι του και τό γερό του στομάχι. Συνηθίζει μάλιστα να γευματίζει τώρα τελευταία σ' έστρωμένο ξενόδοχο» όπου με λίγα οελήνια τρώει κανείς θαυμάσια φαγητά τέτοια πού δεν θά έβρισκε σ' άλλην Μεγάλη Βρετανία...»

Ας πάρουν λοιπόν δείγμα γιά τας διαφημίσεις των οι Έλληνες έπιχειρηματαί, οι πάντοτε ξεροί και άνοούσοι.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΝΤΕ ΧΟΓΙΟΣ Υ ΒΙΝΕΝΤ

Είχαν σπάσει γιά λίγο. Έπειτα ή δούκισσα Ιουλίτ, με τη φωνή της, τη θεά και μελωδική αυτή φωνή, πού τόσες φορές είχε χειροκροτηθή μέσ' στο σαλόνια, έβλεπε, με κάποια συγκίνηση: — Μου φαίνεται πώς δεν πρέπει να παραφουσκώνουμε τα πράγματα, άλλα ούτε και μπορούμε να άρνηθούμε άπόλυτα την πραγματικότητα κάποιων φαινομένων πού αν δεν βρίσκονται μέσα στον κύκλο της αντίληψής μας, βρίσκονται τουλάχιστον επάνω στα όριά της. Θυμίσσατε τι είχε συμβή στη Φλώρα, τη φτωχή μου άδελφή.

Και πάλι όλοι σώπασαν... Η Δούκισσα φανόταν ταραγμένη, σά να είχε ξηπνήσει μέσα της ο πόνος ο κοιμισμένος, ή αγάννηση της πεθαμένης της άδελφής. Οι άλλοι είχαν ήθάρσει τα μάτια τους στο πορτραίτο της Φλώρας Φουρένιο, δούκισσας της Φλόριδας, έργον του μεγάλου ζωγράφου Βίντερ Χάλτερ, τό όποιον ήταν κρεμασμένο σ' έναν τοίχο της σάλας.

Τό πορτραίτο αυτό παρίστανε μιά γυναίκα όμορφη και πολύ νέα, με φόντο πίσω της ένα φανταστικό περιβάλλον, όπως συνηθίζονταν αυτή την εποχή. Είταν ψηλή, λιγνή και ξανθή. Τα δυό μεγάλα γαλάνα της μάτια ήταν γεμάτα άσπότητα. Τό χρώμα της ήταν λευκό και τόσο χλωρό πού θυμίζει μιά κέρννη κοιλία.

Και τά χείλη της έταξαν χλωμά, χλωμά και χωρίς αίμα και στο πρόσωπό της ήταν άπάνω ήταν ζωγραφισμένη ή θλίψη έκείνων που έπαθαν πολλά.

Ήταν ντυμένη με την μόδα της Δευτέρας Αποκαταστάς: φάρδι φάρμα από κόκκινο μεταξοτό και γυράντες από λουλούδια τών άγρών, μπουστος πού τελείωνε σέ στρογγυλό ντεκολτέ με δαντελένια τραπεζιά πού έπεφτε επάνω στους ώμους της.

Φορούσε ένα μεγάλο πλατύγυρο καπέλο, κατάρτο από μαργαρίτες και παπαρούνες, με μακριές μαύρες βελούδινες κορδέλλες. Μά τό πό όμορφο άπ' όλα ήταν τά χείρα της. Καθώς τάκουμπούσε άπάνω στα γόνατά της έμοιαζαν σάν φιλντεσίνια. Ήταν δυό χέρια έξαίσια πού μέσ' στην αίσια άκίνησια τους είχαν πάρει μιά δική τους όμορφιά, χείρα σάν έκείνα πού μόνο στα Μοναστήρια βλέπονται. Δέν φορούσαν γάντια, ούτε και βραχιόλια, μονάχα ένα ύπεροχο δαχτυλίδι μ' ένα μεγάλο μαργαριτάρι στο τέταρτο δάχτυλο τό άριστοτερό χεριοί.

Η δούκισσα σά να μιλούσε μόνη της, άκόλουθώντας κάποια κρημένη σκέψη της, ξαναείπε:

— Να, αυτό πού συνέβη στη δυστυχήμένη μου, στην άμοιρη την άδελφή μου τη Φλώρα... δεν σάς λεω πώς ήταν ύπερφυσικό, μά ήταν παρόδοιο, πολύ παρόδοιο... ναί...

Ο στασιάζος Παϊζανόρο δεν είδερε τό γεγονός κ' ή δούκισσα Ιουλίτ άναγκάστηκε να τους τό άφηγηθεί:

— Σ' άλήθεια, τίποτε τό έκτακτο δεν ύπάρχει σ' αυτή την ιστορία, κι δέν μπορεί ν' άρνηθεί κανείς πώς είναι πολύ παρόδοιο. Η άδελφή μου είχε πάντοτε στο χέρι της ένα δαχτυλίδι, τό δαχτυλίδι πού βλέπετε στο πορτραίτο πού της έκανε ο Βίντερ Χάλτερ όταν έπήγαμε στο Παρίσι γιά να δώσουμε την αυτοκράτειρα Έυγενία. Γιά τη Φλώρα τό δαχτυλίδι έκείνο ήταν σά φυλαχτό. Τό άγαπούσε τόσο πού πού ούτε στιγμή δέν τό έβγαζε από τό δάχτυλό της. Μά ήταν ώραίο και ξεχωριστό.

Είχε ένα μαργαριτάρι κ' ένα μπριλλάντι δεμένα τό ένα δίπλα στο άλλο, σύμπλεγμα στη μέση δυό Φ, τό μονογράμματα των άρραβωνισμένων. Της τό έφερα από τη Βιέννη, ο άραβωνιστικός της ο Φανερνί Φεργάνδα όταν σκοτώθηκε στη σύγκρουση του τραίνου με τό όποιο ταξίδευε. Θυμίσσατε;

Η οίκογένεια Φανερνί της τό χάρισε γιά ένθύμιο κ' άπό τότε ή Φλώρα ούτε μιά στιγμή δέν έβγαλε τό δαχτυλίδι από τό χέρι της. Θυμίσσατε πώς είχε άδυνατίσει τελευταία και πώς ή φθισή την

τό τό σημείο παρουσιάζεται τό μυστήριο.

Όταν επέθανε σάν ένα πουλί και θελήσαμε να της βγάλουμε τό δαχτυλίδι από τό χέρι στάθηκε άδύνατο να τό καταφέρουμε. Μ' όλα τά μέσα πού καταβάλαμε και μ' όλες τις προσπάθειες πού κάναμε δέν τό κατιρθάσαμε.

Άδύνατο, έντελώς άδύνατο, να της βγάλουμε τό δαχτυλίδι έκείνο, τό όποιο γιά τη φτωχή άδελφούλα μου ήταν τό καθρέφτης πού είχε καθρεφτιστεί όλη ή εστραχία της ζωής της, ο έσως της, οι ήμέρες της αγάπης και των όνείρων.

Έθλεγε κανείς πώς ή Φλώρα ήθελε να πάρει μαζί της τό γαμήλιο δάρο ενός πεθαμένου, κενήλιο πού τη συνοδούσε στο Γολγοθά της.

Μου πρότειναν να κόψουμε τό δαχτυλίδι, να βγάλουμε τις πέτρες... και άλλες παρόμοιες βαρβαρότητες. Μά σέ μέναν όλα αυτά μού φαινότανσαν βέβηλα και γιάτι να μην τό πώ — άνηλθούσης προς την άγαπημένη μου μικρούλα και άπόρρητα τις προτάσεις τους.

Και έτσι την έθαψαν: με τό δαχτυλίδι της.

Η Δούκισσα σάπασε κ' ένώ τά τελευταία της λόγια πού έρεμανόπό συγκίνηση ζούσαν μέσ' στην άπέραντη σάλα, μιά βουγκή ήσυχία άπλώθηκε και τά βλέμματα άρχισαν να διασπαστούν πάνω τό φόβο πού έχουν οι άνθρωποι όταν νοιώσουν πώς πλησιάζαν λιγάκι πού πολύ τό «υπερέαν», σά να άνησ' έχον μήπως σέ λίγο θά δούνε να βγαίνει τό φάντασμα πού αναλογιστήσαν.

Η Φελίτσα Μπροκάμπ μετάνοιανε γιαιείχε προκαλέσει πρώτη αυτή τη συζήτηση. Την εποχή εκείνη είχε φτάσει και στήλ' άδελφή από την Αμερική ή μόδα του πνευματισμού και πολύ λόγος γινότανε στα σαλόνια γιά τραπεζάκια πού μιλούνε, γιά μέντινιου, εμφανίσεις πνευμάτων και φαντάσματα.

Η Μπροκάμπ από ονομοπιομό και την αίσια κενόδοξία πού την διακρίναν, είχε άρχισι να δηγγείται περιετείτες αυτού του είδους κ' ή κουβέντα τους είχε πάρει δρόμο, αν και τό άκροατήριο δεν φαινόταν κατάλληλο γιά παρόμοιες συζητήσεις. Μά κατόπιν έκείνων πού είπα ή δούκισσα όλοι άρχισαν να μιλούν σοβαρά και τά πρόσωπα είχαν γίνει σάν να βρίσκόντουσαν σέ κηδεία.

Τέλος ή Φελίτσα άποφάσισε να διώξει έκείνη την άνησυχία πού της έσφιγγε την ψυχή κ' άποφάσισε ν' αλλάξει την κουβέντα, μά, κάθε συζήτηση πού άνοιγε, έξανιλιότανε σχεδόν άμέσως και γύριζε στο ίδιο, στο πρώτο θέμα.

Με την σειρά του μίλησε κ' ο στασιάζος Παϊζανόρο.

— Πρόκει να μιστήσουμε πώς ύπάρχει κάτι μυστηριώδες και άλλόκοτο πού μας περιτριγυρίζει στή ζωή μας.

Έκείνη τη στιγμή σάν ν' άνοιξε κανένα παράθυρο, ένα νεύμα άέρος μίλησε μέσα — κανείς δέν κατάλαβε από πού — κάνοντας όλους τους προσκεκλημένους να σκητίζον ας τό φόβο τους.

Η δούκισσα χλωμή σάν πεθαμένη, έγειρε πίσω στην πολυθρόνα της βιάζοντας μ' άγωνιστική κραυγή:

«Όλοι έστρεξαν προς αυτή και τη ρώτησαν: — Τι έπαλάτα, Δούκισσα, Η Δούκισσα πού εξακολουθούσε να είναι κατάχλωμη, συγκεχυμένη σ' ένα μ' άφήνη σβήμενη ψυθόρις:

— Η άδελφή μου!

«Όλοι άλλοι κινήσανε τρέμοντας από τό φόβο τους κ' άσπερα κούταξαν τη Δούκισσα περιμένοντας γιά τους έξηγηθί.

Τέλος, άφου συνηθισ άντελώς γεμάτη φωνή ψυθόρις:

— Η άδελφή μου! Η άδελφή μου ή Φλώρα!... Κούκισσα τί χέρι της! Τό χέρι της πού έσφιξε τό δικό μου.

Και κλείνοντας τά μάτια της τους έδειξε τό χέρι της. Ακούστηκε τότε μιά κραυγή τρόμου και άγώνιας.

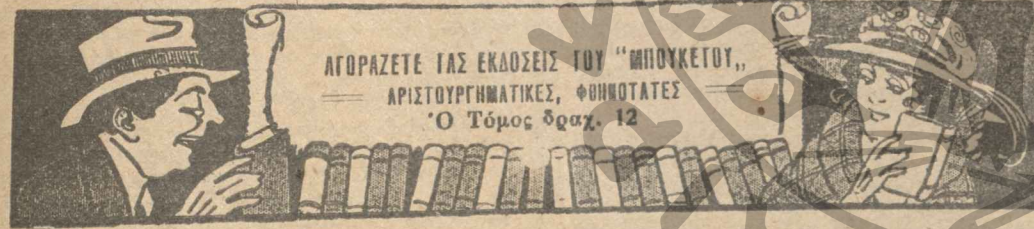
Απάνω στη λεστή έπίδερμίδα του διαφανούς και τρυφερού χεριού της Δούκισσας, φαινόταν καθαρά όποιοποδήποτε μιά κοκκινωπή και στρογγυλή σφραγίδα πού δέν ήταν πού ένα σύμπλεγμα άπό δυό Φ χαραγμένο, τό σύμπλεγμα του δαχτυλίδι της Φλώρας.

Είχε μπει ή πεθαμένη γιά μιά στιγμή μέσα στην άδυσσα:

Τους είχαν έκασκεθεί ή ψυχή της! Και τέτοιο συνέβη άσφαλώς...

Και οι κλεισμένοι, έκείνοι πού βούβη γιά άκοκκήδρα, κιντάζοντας μιά παράξενη πεταλούδα πού είχε μπει μέσα στο δωμάτιο και στρογγυλά γύρω στήν λάμπα...

— Άς έξοις... Βίνεντ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΕΣ, ΦΙΛΗΜΑΤΕΣ
"Ο Τόμος 8ος", 12

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επί τέλους έπληρα την απόφασιν και κατέβηκα στην στενή, περιστροφική κλίμακα, που οδηγούσε στα άγρια βάθη του πύργου, κάτω από την γήνη.

Ανέπνεα με δυσκολία και μόλις διέκρινα μέσα στο σκοτάδι. Γι' αυτό άναγκασιάστηκα να σταθώ μια στιγμή και ν' ανάψω ένα κερί, πούχα στην τσέπη μου.

Ετσι πλέον με την βοήθεια του άσθενους αυτού φωτός κατέβηκα ως κάτω κι έφτασα στο παρεκκλήσιο του ύπογειου νεκροταφείου του πύργου. Βαθεία σιωπή κρατούσαν εκεί μέσα. Νομίζεις πως βρίσκουσαι στα έγκατα των άνακτων, που έφτασαν από τον πύργο, αντί των έτών και την εγκατάλειψιν. Πόδι ανθρώπου πλην του "Αρχιερέ" δεν είχε πατήσει χροδιά και χροδιά εκεί κάτω, πού μόνον ο Δράκουλας και η τρείς αδελφές του βασιλεύαν, μέσα στην έρημια κι την φοβία.

Επρωχόρησα κι έπέρασα μια στοά, όταν κάτω από ένα θόλον σκαμμένον μέσα στο βράχο, στα θεμέλια άκριβώς του πύργου, αντίκρισα το μεγάλο νενοτάριο της οικογενείας του κόμητος.

Ήταν τεράστιο, από σκοτεινό μαρμαρο, με σιδερένια, βαρειά πόρτα. Έπάνω από αυτήν, ήταν σκαλισμένον στο μαρμαρο το όνομα της μεγάλης οικογενείας του κόμητος :

« DRACULA »

Πρωχόρησα με προσοχή κι άνοιξα την σκουριασμένη, βαρειά, πόρτα μέσα τις τρείς αδελφές του κόμητος, όπως φανταζόμουν. Σε μια γωνιά του νενοταφίου ύπηρχαν σωριασμένα κόκκινα ανθρώπινα σκελετών, τα άπομεινάρια της μεγάλης γενιάς των Δράκουλα. Έκλεισα πάλι την πόρτα και της σφράγισα το μάνταλο με άγιον άρτον, ώστε να μὴν ήμπορη νά μπει μέσα σ' αυτήν, ούτε ο κόμης αν γυρίσει άξαφνα, ούτε η αδελφί τους.

Κατόπιν σκέφθηκα, ότι έπρεπε νά ερευνησω άκόμη για ναύρω τα καταφύγια των τριών αδελφών Δράκουλα.

Πού μπορούσαν ν' αναπαύονται την ήμερα ; Όχι, φυσικά πουθενά άλλοι, όχι μακριά από το μέρος που βρίσκόντουσαν. Έκεί, γύρω μου με το φως του κεριού και διέκρινα μια άλλη άμυδρη είσοδο, με τη σιδεροντυμένη πόρτα της άνοιχτή και το οικόσημο των Δράκουλα σκαλισμένο επάνω από αυτή, στην πέτρα του βράχου.

Πού νά έφρανε άραγε η πόρτα αυτή ;

Χωρίς νά διατάσω πρωχόρησα και έπέρασα το σκοτεινό διάδρομο βαδίζοντας προσεκτικά. Έξαφνα, όταν έφτασα στο τέτατον του, διέκρινα εμπρός μου μια νέα στοά, την οποίαν δεν είχα άνα. Καλύψει, άσφαλώς, ο "Αρχιερέ". Στο μέσον της στοάς αυτής βρίσκόντουσαν τρείς μεγάλοι τάφοι από το ίδιο σκοτεινό μαρμαρο στη σειρά.

Η καρδιά μου άρχισε νά χτυπά. Δεν ύπηρχε άμφιβολία. Βρισκόμουν στο καταφύγιο των τριών αδελφών. Έπρεπε νά συγκρατήσω την ταραχή μου και νά φανώ ψύχραιμος. Έπρεπε νά τελειώνω γρήγορα, το σκληρό και άπαίσιο έργο μου.

Κόλλησα το κερί πάνω στα πλευρά του βράχου και πρωχόρησα στον πρώτον τάφο. Η πλάκα που τον σκέπαζε δεν ήταν πολύ βαρειά και με τη βοήθεια ενός σιδερένιου λοστόυ, που βρήκα εκεί σιμά, την άνασκήκωσα και την έσυρα προς το πλάι...

Το θέαμα που έπρόβαλε τότε στα μάτια μου ήταν ύπεροχο και τρομερό, συγχρόνως, γοητευτικό και φοβερό.

Η μία από τις αδελφές, ή καστανή, βρισκότανε μέσα στον τάφο αυτόν ξεπλωμένη. Φαινόταν σαν κοιμημένη, τίποτε δεν ήξευρε πως ήταν ένας τρομερός βρυκολάκας. Τα μαλλιά της ήσαν πλεκα, τα ρούχα της πολύ παλιές μόδας, άλλα πολυτελή, τα χέρια κόκκινα και υγρά !...

Νόμιζα πως θα ξυπνούσε και θα μου μιλούσε... Η έμορφή της ήταν κάτι το άφάνταστο, το άπεριγραπτό. Βουνοβαθύντο θαύμασμο καθώς την κυττούσα, ήσυχα, ήσυχα, ξεπλωμένη εμπρός μου, έντελως στη διάθεσί μου...

Δεν έπρεπε όμως νά χρονοτριβώ. Έπρεπε ν' άνοίξω και άλλους δυο τάφους και γι' αυτό έπληρα την απόφασι νά τελειώσω το έργο μου ήταν, βέβαια, τρομερό, ύπεράνθρωπο, φοβερό. Μήπως όμως δεν έκαμα τά ίδια και στην άτυχη Λουίσα, η οποία τόσο αγαπούσαμε ;

Χωρίς νά χάσω λοιπόν καιρό πήρα ένα κοί, το μεγάλο μαρμαρο, που έφρανε πάντοτε μαζί μου, και ξαναπλησίασα στον τάφο. Εκεί έκλεισα τα μάτια για νά μὴ βλέπω το τρομακτικό θέαμα και κατέβηκα τόσο δυνατά στο λαμό της, ώστε το ύπεροχο θέαμα κεφάλι άπεκόπη έντελώς ! Αμέσως έβύθισα την ξύλινη σφήνα στην καρδιά της...

Μου φάνηκε πως την στιγμή αυτή άκουσα κάπου εκεί γύρω μέσα από τις στοές, ένα λυπηρό, άλλόκοτο κλάψιμο, μὰ δεν ήμουν ικανός νά το άκούσω...

Η βρυκολακισμένη άρχόντισσα δεν κινήθηκε καθόλου. Είχε έτριξαν τα δόντια της από διαβολική μανία, όπως περίμενα. Το βλέφαρό της καίανε μια φορά, το δεξί της χέρι έκαμα μια κίνηση σαν νά θέλει ν' άνασηκωθεί και τίποτε άλλο πιά...

Είδα όμως νά συμβαίνει κάτι άλλο έξισον παράδοξο.

Η πρό όλίγου θαμβωτική έμορφή, ή δροσερή και φεγγαρόμοια άρχισε νά μαραινεται, νά σβήνει, νά ξεθωριάζει !...

Εσταυροκοπήθηκα κατάπληκτος. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ή ύπήρχε μπροστά μου, παρά μια μούμια, ένα άνθρωπο σκέλετο !

Εννοίωσα βαθεία άνακούφισι. Είχα δώσει στην άτυχή νεάνη αιώνιαν ανάπαυσιν του θανάτου...

Έπρεπε νά συνεχίσω το έργο μου χωρίς άργοπορίαν. Έπρεπε νά έκλεισω το τάφο της πρώτης αδελφής διάφορα έξορσιζον πάλι τον έκλεισα και τον έσφράγισα με άγιον άρτον.

Επρωχόρησα κατόπιν στον δεύτερον τάφον...

Και ή δεύτερη αδελφή ήταν εκεί, μελαχροινή, πανέμορφη, γευστική, όνειρωδής, μέσα στο βελουδένιο της, παλιόν φόρεμα...

Της άπέκοψα την κεφαλήν και της διετύπησα την καρδιά χωρίς νά χρονοτριβώ...

Έλαβα και γι' αυτήν τά ίδια μέτρα και έπρωχόρησα στον τρίτον τάφον.

Όταν τόν άνοιξα και έκτύταξα μέσα σ' αυτόν έβρινα έκθαμβωμένη, ή τριτή αδελφή, ή ξανθή, βρισκόταν μέσα σ' αυτόν, ύπεροχο ώραία.

Ήταν πειδί νέα από τας δύο άλλες αδελφές της και πειδί όμοια. Ποτέ στην ζωή μου δεν άντίκρινα τέτοια όμορφή, τόσο γοητευτική. Έμοιαζε με δροσερό, άπριλλιακό τριαντάφυλλο.

Τά χροιά μαλλιά της φεγγαρολούσαν. Τό πρόσωπό της ήτο όνειρωδώς όμοιο, πανέμορφο.

Τά χείλη της έπρωκαλούσαν τό φίλημα !...

Εθαμβώθη !...

Δεν ήξερα τί έκανα, δεν είχα την δύναμη νά έκτελέσω τό έργο μου. Όσο την έκτύταξα, τόσο μ' έγοήτευε, τόσο με τραβούσε προς τό μέρος της.

Αισθάνθηκα ένα γλυκό μούδιασμα σ' όλο μου το κορμί, μια πρωξέση νύστα, τά μάτια μου έκλειναν, είχα χάσει τή δύναμή μου, αισθανόμουν την άκατανίκητη επιθυμία νά σκύψω και νά τή φιλήσω.

Γιά μια στιγμή μου φάνηκε πως τά βλέφαρά της έσπασαν. Ένα γοητευτικό, ένα σαγηνευτικό χαμόγελο, διεγράφη πάνω στο ύπεροχο πρόσωπό της.

Δέ μπορούσα νά κρατηθώ πιά. Τρέμοντας από συγκίνηση, γονατίσα εμπρός στον τάφο μ' έτοιμαζόμουν νά τή φιλήσω, άδιαφορώντας για τή μόλυνσι που θα πάθαινα.

Ποθοῦσα νά τή φιλήσω. Τά μάτια μου έκλειναν, δ' άσπασμα μουν έκει κοντά της και θα γινόμουν θύμα της, ένας βρυκολάκας κι' εγώ, όταν έξαφνα μια κραυγή μ' έφερε στον έαυτό μου.

Άνασηκώθηκα σά νά ξυπνούσα από κακό όνειρο και τέντωσα τ' αχτιά μου.

Η κραυγή επανελήφθη.

Είταν ή φωνή της Μίνας κι' άνατριχίασα όλόκληρος σκεπτόμενος ότι κάτι έκτακτο της συμβαίνει.

Η κραυγή αυτή μ' έσωσε από βέβαιον θάνατο.

Χωρίς νά χάσω καιρό έπληρα τό μαχαίρι στα χέρια, έκλεισα τά μάτια για νά μὴ βλέπω και όρμησα έναντιόν της βρυκολάκας.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Οι δύο τοξότες τούς άφησαν νά πλησιάσουν κι' άμα έφτασαν σε άπόστασι δέκα βηματίων έπυροβόλησαν.

Μόνη ή Δολόρα πληγώθηκε και κλονίστηκε. Ο κόμης χωρίς νά λιγοστήσει την όρμη του την έσήκωσε με τό χέρι και έπέπεσε έναντιόν των δυο ληστών και με μια σπαθιά έστύπησε τό στήθος του ενός, ένθ το μαχαίρι του Λαντρώ βυθιζότανε στο στήθος του άλλου :

— Ζήτω !...Αυό λιγότεροι ! φώναξε ή ίπποκόμος.

Κι' έτρεξαν στο δρόμο μεταξύν των βράχων, ένθ βροχή σφαιρών έεπεσε γύρω τους. Ο κόμης άφησε τότε την Δολόρα καταγής και έκοψε τόν έχθρό νά τρέχει πίσω τους.

Όμοιοι τότε με δυο κάπρους που τούς προσβάλλουν, στο καταφύγιο τους ο κόμης κι' ο Λαντρώ έστρεψαν πίσω κρατώντας σε κάθε τους χέρι από ένα πιστόλι. Καθώς όμως ήσαν κρυμμένοι πίσω από τούς βράχους, οι έχθροι τούς δεν τούς έβλεπαν και με την ύπόθεσι ότι θα είχαν προχωρήσει άρκετά μέσα σ' αυτούς, εισέχωρησαν κι' αυτοί μέσα στην άτραπύ.

Τότε ο Λέλιος κι' ο Λαντρώ έπυροβόλησαν διά μίας με τά τέσσαρα πιστόλια τους.

Τέσσεροι από τούς ανθρώπους του δόν Διάξ έσπλωθήκαν καταγής.

— Τρείς και δυο κάνουν πέντε ! φώναξε κοροϊδευτικά προς αυτούς ο Λαντρώ.

— Φωτιά !...φωτιά !...άνδρειοι μου ! ούρλιαξε ο Δόν Διάξ, ό όποιος αν και παρακινούσε τούς ανθρώπους του νά προχωρήσουν αυτούς δεν έκανε ούτε βήμα.

Οι έπιτιθέμενοι τώρα είχαν όπισθοχωρήσει λίγο και συνεσκέπτοντο.

Τού διαταγμού των αυτού έπωφελήθηκε ο κόμης και φορτώνοντας τή Δολόρα στους ώμους του και κρατώντας τόν πληγωμένο Λαντρώ απ' την ζώνη του έπρωχόρησε στον άνήφορο κι' έφτασε στο άπάνω μέρος της άτραπύ. Εκεί έσπλωσε την μνηστή του στη χλόη, ένθ ο Λαντρώ κατέπεσε άπάνω στη χλόη βαρύν και άδρανής. Γιά κάμποσα λεπτά ο άέρας άνηχούσε από τις φωνές των δολοφόνων. Έπειτα οι κραγγές αυτές έπαυσαν.

Οι άνθρωποι του Δόν Διάξ είχαν παρατηρήσει τή άποφάσεως ν' ανασηκώθουν στο έπικίνδυνον αυτό μέρος κι' είχαν σταθεί μεταξύν των βράχων και της θαλάσσης.

Εμνησμένη ή Δολόρα από τό φύσημα της αύρας μασαίνεις τά μάτια. Τό τραύμα της είταν άσχημο. Τούλάχιστον όμως ή θέση είταν πολύ σοβαρή. Μιά σφαίρα του είχε χυθεί μεσ' στα πλευρά και μ' άλλη τόν είχε βρει στο άριστερό μάγουλο. Η τελευταία αυτή πληγή είταν φοβική. Τού είχε πάρει όλο τό κρέας και φαινόταν σαν σκεδόν τά δόντια του.

Καθιμένος άπάνω στη χλόη ο δυστυχής ίπποκόμος βλαστημούσε και καταριόταν.

— Θεέ μου, έλαγε, βάλε με άκόμα μια φορά άπέναντι στο δόν Διάξ και σού υπόσχομαι νά τού κόψω απ' τό μάγουλο ένα κομμάτι ίσο με τό δικό μου.

Και έποιόσθεσε :

Πρώτα που δέ θα μ' έμποδίσει νά τόν κατασφάξω αν μπόρεσω.

— Άς προσπαθήσουμε πρώτα νά σωθούμε έμεις οι ίδιοι από τά χέρια του, είπε θλιβερά ο κόμης.

— Όσο γι' αυτό, άφέντη, δεν βλέπω παρά ένα τρόπο : νά επιχειρήσουμε μια έξοδο και νά φτάσουμε στο καράβι πατώντας άπάνω στα πτώματά τους... Έχουν άπομεινεί τώρα άπό τά δέκα...

— Καλά για μās τούς δυο, άλλα αυτή ;

— Η κυρία κόμηςσα θα μās περιμένει ήσυχα εδώ, κι' άμα ξεμπερδέψουμε αυτούς τούς παληανθρώπους θα γυρίσω νά την πάρω...

— Κι' αν μās ξεμπερδέψουν έκείνοι...

— Δέ σάς άφήνω Λέλιε, φώναξε ή Δολόρα, πάρε με μαζί σου κι' ήνύχασε δέ θα πέσω ζωντανή στα χέρια του Δόν Διάξ...

Ο κόμης την έσπρεξε στην καρδιά του.

— Η πρότασι του Λαντρώ είνε άπραγματοποίητη, είπε ο κόμης, γιατί κι' ο ίδιος μόλις μπορεί και στέκει στα πόδια του...

— Έγχε λάθος, κύριε κόμης, συγγίλθα. Σε πέντε λεπτά θάχω δύνμη Γολιάθ !

— Αδιόφορο ! τό τόλμημα αυτό θα είταν παραφροσύνη...

— Και ποιος έξερει αν δεν έβοδίαζαν και τή βάρκα, έπρόσθεσε ή Δολόρα.

Ο κόμης άνέβηκε στην άκρη του βράχου και κοίταξε.

— Όχι, εύτυχώς, ή βάρκα είνε άκόμα εκεί, είπε.

— Ένας νεοροβλιόμος άκούστηκε και μια σφαίρα πέραςε σε άποστασι δυο δαχτύλων από τό πρόσωπον του κόμητος.

— Και ο δόν Διάξ είν' εκεί ! μουρμούρισε ο Λαντρώ.

— Και ή ώρα περνάει, είπε ο κόμης. Σε μια ώρα τό καράβι θάχη φτάει.

— Θεέ μου ! στενάξε ή Δολόρα, νά βλέπη κανείς τόσο κοντά τή σωτηρία του και νά μὴ μορψί νά κόνη τίποτε.

Και άπλωσε τά χέρια της προς τό μέρος της θαλάσσης.

— Άς πάρουμε μια άπόφασι τέλος ! είπε με ταθερό τόνο ο Λαντρώ, γιατί σε λίγο θάχουμε άπέναντί μας είκοσι έχθρους αντί δέκα.

— Είκοσι ;... ξαναείπε ο κόμης.

— Μάλιστα, κύριε μου... ξεγνώστε ότι ο δόν Διάξ άφησε πίσω του τούς μισούς ανθρώπους του και δει αυτή τή στιγμή τούς περιμένει. Αυτό είνε τό μυστικό της άναχωχής που μās παραγαιεί ο δόν Διάξ. Άλλ' άμα συμπληρώσει τις δυνάμεις του, θα μās περιβάλλουν, θα μās χτυπήσουν και θα μās σπλήνουν.

— Άς φύγουμε λοιπόν, φώναξε ο κόμης.

— Δεν ύπάρχει καμία έλπίς, εξακολούθησε ο Λαντρώ. Αν δέ μās παραφυλάνε προς τό μέρος του δρόμου, άς προσπαθήσουμε ν' άνεβούμε στο βουνό κι' εκεί νά κρυφτούμε.

Ο κόμης κι' ή Δολόρα παραδέχτηκαν την πρότασι του Λαντρώ κι' άμέσως κι' οι τρείς τούς άρχισαν νά κατεβαίνουν από τό άλλο μέρος του όροπέδιου.

— Τι τρέχει πάλι, ρώτησε ο κόμης.

— Γελστήκαμε, άφέντη μου. Οι έχθροι μας μās έχουν περι-κυλώσει.

— Μά εγώ δέ βλέπω τίποτε.

— Εκεί, κάτω, πίσω από ένα φύλλωμα είδα κατακάθαρα νά λάμψει ή κώνη ενός όπλου.

— Θα έγελούσθηκες.

— Τό είδα σάς λέω ! Κοιτάχτε καλλίτερα τούς θάμνους.

Πραγματικώς σε άπόστασι εκατόν πενήντα μέτρων (ί θάμνοι έσάλευσαν σαν νά έσύροντο μέσα σ' αυτούς άνθρωποι.

Ο κόμης άνασκήκωσε.

— Είδατε τώρα ; είπε ο Λαντρώ. Πέντε — έξη άνθρωποι μās παραμονεύουν.

— Ναί, ψιθύρισε ο κόμης. Ο καταχθόνιος αυτός Δόν Διάξ έπρόβλεψε τά πάντα... άς κάνουμε πίσω τώρα.

— Άς προσέχουμε περισσότερο, άφέντη. Δέ φαντάζεστε ότι ο δόν Διάξ θα έχη καταλάβει τις θέσεις στις οποίες βρισκόμαστε έμεις πρό όλίγου.

— Τι νά κάνουμε λοιπόν ;

— Νά προχωρήσουμε εμπρός, εγκαταλείποντας την τύχη μας στο Θεό... Έλπίζω ότι όλα θα πάνε καλά. Η κυρία κόμηςσα θα ύποσέη μόνο λίγο, άλλα και αυτό θα περάσει.

Η Δολόρα έγινε πιο κόννη απ' τό κερί. Δεν είταν γυναικα δυνατή, είταν λεπτή και νευρική.

Ο κόμης προσπαθούσε νά την ένθαρρύνει και ο Λαντρώ τής έγνώθηκε για τή σωτηρία της και την έλευθερία της.

Τέλος κατόρθωσαν νά την ένθαρρύνουν όπωσδήποτε.

— Εμπρός, είτε τότε ο κόμης, και ο Θεός βοηθός !

Επρωχόρησαν ως τριάντα βήματα.

Έξαφνα ένα σφύριγμα άκούστηκε και μεσ' από τούς θάμνους έπρόβλεπαν πέντε άντρες με τά όπλα τους στα χέρια.

— Πέστε χάμ ! φώναξε ο Λαντρώ.

Κ' έπεσε στη χλόη, ένθ ο κόμης, κι' ή Δολόρα τόν έμυούντο. Και ήταν καιρός. Πέντε πυροβολισμοί άκούστηκαν και πέντε σφαίρες πέσαν άπάνω από τά κεφάλια τους.

— Ουθιό... ! άπάνω στους κακούργους ! φώναξε τότε ο Λαντρώ που ανηκόθηκε άμέσως.

Και με τρία πυροβόλια έπεσε σάν καραβός άπάνω στους άνθρώπους του Δόν Διάξ που τά είχαν χάσει. Έσπασε τό κεφάλι ενός έξ αυτών κι' έπληρώσε ένα άλλον θανάσιμα.

Τότε πετώντας τά άδεια πιστόλια του, έβγαλε τό σπαθί του φωνάζοντας :

— Εμπρός, άφέντη, έδώ ! τούς πιάνουμε !

— Άλλά ο κόμης δεν άπάντησε.

Η Δολόρα τρέμοντας απ' τή φοβία της άρχισε νά κόνη πίσω και σίγοντα θα έπεφτε στα χέρια του Δόν Διάξ, αν ο κόμης ξεχνώντας τά πάντα μὰ νά την προστατεύσει δεν έσπευε πίσω της νά τή σταματήσει.

Βλέποντας αυτό ο Λαντρώ χαμογέλασε πικρά. Μένος άπέναντι τρεσάρων, οι όποιοι είχαν συνέλθει από τή στιγμή τους έπληξε κι' είχαν άναστήσει τά σπαθιά τους, σκέφτηκε προς στιγμή ν' αφήσει νά τόν σκοτώσουν κι' έτσι νά ξεμπερδέυι για πάντα.

Άλλά ή ιδέα του καθήκοντος ξανάρεθε στη συνείδησι του παλιού στρατιώτου.

Αμέσως με τό σπαθί στο χέρι οίχτηκε κατά τόν άντιπάλον του, κάνοντάς του νά ύποχωρήσουν. Τότε στρέφοντας προς αυτούς τά νύχτα έδρασε νά βοηθόν κερύ του και νά συναποθήναι μ' αυτούς.

Τό πάλι είχε χαθή γι' αυτούς.

Σκαρφαλώνοντας άπάνω στους βράχους, γλιστρώντας στις πέτρες και στο υγρό χώμα, περνώντας από άνηφοριά σ' άνηφοριά και διαρκώς καταδιωκόμενοι από κοντά από τούς τέσσερους άνθρώπους του Δόν Διάξ, ή Δολόρα, ο κόμης κι' ο Λαντρώ, έξανηλμένοι, έσκαμμένοι, κατάκοποι έφτασαν και πάλι στο όροπέδιο όπου βρισκόντουσαν προηγούμενως.

(Ακολουθεί)

ΣΕΡΒΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

ΤΟΥ G. YAKSCHITCH

Παντού σκοτάδι βασιλεύει. Μόνο προς τη δύση είναι φλογισμένος ο ουρανός. Ο αέρας κυνηγά σφυρίζοντας τα σύννεφα. Η ατμόσφαιρα αντηχεί από το θόρυβο της καταιγίδας κι από μπουμπουνητά. Μά εκεί που προ δλίγου ο δλεθρος κ' η καταστροφή σκόρπιζε το θάνατο, τώρα η φωτιά αποτελειώνει το έργο της. Η πολιτεία του Κικιντού δεν είναι πιά παρά έρειπια. Οι νεκροί κήκαν δλοι στη φωτιά κι' όσοι γλύτωσαν έφυγαν για να μη ξαναγυρίσουν πιά ποτέ.

Η φλόγες της ανεβαίνουν προς τον ουρανό. Τρομερό θέαμα! Τό φεγγάρι κρύφτηκε για να μη το βλέπει πεία. Οι Ούγγαρες οι στρατιώτες είχαν εκτελέσει το περασμένο βράδι έργο ανάνθρωπο. Κυνηγώντας ένα Σέρβο αντίατη έκαψαν δλόκληρη την πολιτεία του για να εκδικηθούν τις καταστροφές που τους είχε κάνει. Τέλος κατά τη χαρραγή η φλόγες λιγόσφηναν. Πελώρια σύννεφα από καπνό κυλάνε πάνω από τις απέραντες εγκαταλελειμένες πεδιάδες, τις όποιες ένα άλογο διασχίζει με ταχύτητα άστραπης. Η σέλλα του είναι γεμάτη αίματα, τα ήνια του αφήμένα έλευθερα ανεμίζουν έδω κι' εκεί. Μά ο καρβιλάρης του τι απόγεινε;

Μέσα σ' ένα κελλί της φυλακής του Σ... είναι κλεισμένος, καταδικασμένος σθάνατο. Είναι ο Σέρβος αντίατης... Οι Ούγγαρες τον έπισαν και τον κρατούν πιά γερά... Τη νύχτα που οι Ούγγαρες οι κήγαν την πολιτεία του πολέμησε άπελπισμένα. Μέσα στις φλόγες, έχουστανήσει μιά ήλη ούγγαρες τον Ιππικού. Ήταν γρήγορος σαν άστραπη και τρομερός σαν τον κεραυνό, και έπολέμησε άπελπισμένα, αλλά στο τέλος, γεμάτος πληγές, έπεσε, νικημένος στα χέρια του έχθρου.

Δέν πως έκεινος είναι που μαζί με τό δρημικό άλογό του είχε κυνηγήσει τους Ούγγαρες, πως ήταν έκεινος που μαχάι- ρωσαν άνδράπους, νέους ή γέροντες, στρατιώ- τες, γυναίκες και παιδιά με μιά άδυσώπητη μανία.

Όλα αυτά κι' ακόμη περισσότερα άκού- σταναν από τό στόμα των έχθρων του τον καιρό της δίξης του. Τόσα πολλά όπου κι' αυτοί οι άξιότιμοι δικαστάι έπιαν με μιάφωνη ότι ή φυλακή του Σ... δεν είχε στεγάσει ποτέ ένα τόσο μεγάλο κακοήργο. Παμφηφεί τον καταδικασαν εις τήνεσχάτην τον ποινών.

Ξέρει την τύχη που τον περιμένει, την περιμένει όπως με γαλήνη, κοιτώντας με τα κουρασμένα και άγρια μάτια του τις άλυσ- σίδες που τον περιζώνουν και τους τοίχους τους ύγρους της φυλακής. Τέλος ένας ροτός από σόρτες και από βαρείες πόρτες που άνοι- γουν κόβουν την βαθεία σιωπή του σκοτεινού κελλιού. Ο δεικνύς άνατριχιάζει. Είναι άρα γε ο δήμιος που δέν τον οδηγεί στην καρ- μανιόλα;

Άκούεται ακόμη τρίξιμο άλυσσίδων, ύστε- ρα ένας παπός κρατώντας ένα άσημένο σταυρό στο χέρι μπαίνει μέσα. Ή φυσιο- γνομία του φανερώνει τήνάπολυτο πίστη που πλημμυρίζει την καρδιά του. Τά γένειαιου εινε μακρινά και κατάλευκα, και μέσα στα γα- ληνεμένα του μάτια λάμπει ή έλπίς, ή πίστις και ή ευσπλαχνία.

— Σκύψε τό κεφάλι σου παιδί μου, όχι μπροστά σέ μένα, αλλά μπροστά στο Θεό ό όποιος είναι πολνευσπλαχνος και θά σέ συγχωρήσι.

— Πάτερ μου, είναι δυνατόν να ύπάρχι συγνώμη για έκεινον που όλος ο κόσμος καταράστηκε; Θέλω να σάς έξομολογηθώ. Άκούστε την ιστορία του ριζικού μου, την ιστορία που μ' έφερε στο θάνατο.

Ήμουν νέος, ήμουν όλος φωτιά. Ή ζωή μου ήταν γλυκειά, κι' άγαπούσα όλους που με τριγυρίζανε. Άλλοίμονον! Ίσως όλα να είχαν μείνι έτσι αν δεν είχα άτενίσει τον ήλιο που με μάγευσε και με τούλωσε, την πανέμορφη Μιλέβα.

Η Μιλέβα ήταν πολύ νέα, μόλις θά είχε δη δέκα έξη καλο- κείρια. Ήταν τόσο όμορφη που όμα την είδα για πρώτη φορά, κόντευα σχεδόν να τά χάσω. Άρχισα να μη θέλω να βρίσκομαι κοντά σέ άνδράπους, να περιρρονώ τα δάκρυα της μάνας μου και να έχωω κάθε τι που δεν ήταν ή άγάπη μου.

Έκεινη μονάχα ύπηρεζε για την καρδιά μου και για τό πνευμά μου, και ή ψυχή μου δεν όνειρευότανε παρά την όμορφιά της.

Άχ! τι νύχτες που πέρασα κάτω από τό παράθυρό της, για να της λέω τα παραπονιάρικα τραγούδια μου, την άγάπη μου και τον πόνο μου. Πόσες φορές άναστέναξα: Τι με νοιάζει πια για τη ζωή αν δεν μ' αγαπά. Και όταν με πρωτοφώναξε για πρώτη φορά με τό δυνάμει μου δεν έπιθυμούσα πια ν' άκούσω τό τραγούδι του άηδονιού, και όταν μου έδωσε τό πρώτο της φιλή, είπα: «Θέλω να πεθάνω, είμαι πάρα πολύ εύτυχισμένος».

Άχ! έκεινες οι γεμάτες γαλήνη νύχτες όπου θαύμαζα τρέ- μοντας τον θησαυρό μου, τον ήλιο του πρώτου έρωτός μου, γεμί-

ζοντας με χιλιάδες φιλή τό χλωμό του πρόσωπο.

— Μ' αγαπάς, άγγελέ μου; Άλλά γιατί να σ' έρωτά γι' αυτό τό πράγμα; Δέν θά τολμούσε να πής πως δεν μ' αγαπάς γιατί ή ήταν ή φωνή του θανάτου που θά συνέτριφε και τις δύο καρ- διές μας.

Και, από καιρό σέ καιρό, την ξαναρωτούσα:

— Μ' αγαπάς; μόνο και μόνο για νάκούω τη μελωδική φωνή της να επαναλαμβάνη αυτή την θεία λέξη: Σ' αγαπά. Είταν ή ήλιος μου, κι' αν ό ήλιος έδινε, θά έμενα για πάντα ήτημένος μέσα στο σκοτάδι της νύχτας! Είσα ή ζωή μου, κι' αν πεθάνης θά έπρεπε να πεθάνω κι' εγώ! Άχ! πόσο σ' αγαπάω! Ή γλυκειά δροσιά της αύγης δεν αγαπά τόσο τό λουλούδι, όσο ό γέρος παπός τον Θεό του, όπως εγώ σ' αγαπά, πρώτη μου και μου άγάπη. Ό! σού όρκίζομαι ότι ή άγάπη μου είναι άπείρητη.

Η Μιλέβα μ' αγαπούσε με πάθος και όμως είχε ύπνοτες έλ- λαντι της καθηκτικής εκείνης άγάπης. Ζήλευσε τον ήλιο που ήμα- κοπούσε πάνω στο φλουριά της, ζήλευσε και τό άσημένο σφηνό που άφηνε τό χαιδί του πάνω στο χλωμό της πρόσωπο. Έπαιρνε στο σπύτι μου χλωμός και κατακοιμένος. Ή νύχτες που ήταν τραγμένες, κι' όνειρευόμουν χωρίς διακοπή μία κακή μοίρα που ή έχότανε να μου δηλητηριάσει τη ζωή και να μου συντρίψι την καρδιά.

Η Μιλέβα είχε μιά γορή μητέρα και τρεις άδελφούς. Ό Μιλέ- ήταν νεώτερος, κι' έκεινος που αγαπούσε πιο πολύ. Τους άνακασσε σαν ότι θά σκοτανόμουναν αν μου άρνιόταν την άδελφή του, θά έλλησαν να μου την δώσουν. Μοφ φαρμάκωσαν τη ζωή και μου συνέτριψαν την καρδιά. Σκέφτηκα στην όψη ότι την αγαπούσαν πάρα πολύ κι' αν ήμουν μπορούσαν να ζήσουν χωρίς έκεινη. Άλλά ύστερα έμαθα ότι ή Μιλέβα ήταν άρραβωνιασμένη μ' έναν άλλον.

Ή μητέρα μου δεν μ' άνεγνώριζε ποτέ. Ή δυστυχισμένη μου μάνα τι κλάματα έκανε βλέ- ποντας τό χλωμό μου πρόσωπο, τό σπασμένο μένο από την λύπη! Οι φίλοι μου με άπαρη- γαν. Τους ήσαν όδυνηρό ή βλέποντας ένα πρό- σωπο που έφερε τόσο καθαρά τό ίχνος του πόν- νου. Ή καρδιά μου ήταν ματωμένη από ένα βασανιστήριο ότέλειωτο. Δέν σκεπτόμουνα παρά έκεινη, και μου φαινότανε πως μ' άγαπούσε ακόμη, πως μ' αγαπούσε με μιά άγάπη άπε- ραντη.

Μιά νύχτα, μιά νύχτα ήσυχη και σιωπη- έπέρασα κλαίγοντας κάτω από τό παράθυρό της. Όλος ο κόσμος κοιμότανε, αλλά μέσα στην άπελπισία όπου βρισκόμουναν δεν μπορού- σα να βρω πουθενά ήσυχία. Τό φεγγάρι φαι- νιζε τό χλωμό μου πρόσωπο που κοιτούσε τό ουρανό. Η Μιλέβα με έλδε μέσα από τό πέ- μ, άκουσε τους άπελπισμένους στεναγμούς μου, έλδε τα δάκρυα που τρέχανε από τό μάτι μου και βγήκε, και έρριξε τα μπράτσια της γύρω από τό λαιμό μου.

Δυστυχισμένο παιδί! Κι' έκεινη ήταν πιά ό- σπη κι' από τό κρίνο κι' από τό χιόνι, και πιά λυπημένη από τό τραγούδι που ήμουν από μιά πονεμένη καρδιά.

— Μ' αγαπάς;

— Σ' αγαπά, σ' αγαπά, θησαυρό μου! μουρμούρισε.

— Αν μ' αγαπάς άφηνε τη μητέρα σου, τους άδελφούς σου και τον άρραβωνιαστικό σου που δεν αγαπάς κι' ελα μαζί μου.

— Θά σέ άκολουθήσω παντού, άγάπη μου. Στη γή και στην ούρανό.

Τό κερί άναβε ακόμη μέσα στην κάμαρα της μητέρας μου. Ή μητέρα μου ήταν λυπημένη κι' έκλαιγε. Μας κοιτάζε με κρυφά μια μόλις μπηκάμε. Δέν είχα ακόμη παρατήρηση πως ή Μιλέβα είχε στο κεφάλι της τό στεφάνι που σνηθίζουν να βάζουν οι κορίτσια την παραμονή των γάμων των. Γονατίσαμε και οι δύο κι' ή μητέρα μου μās έδωσε την ευχή της.

Ή αύγή άρχισε να ροδίζει τα βουνά, και σιγά σιγά ό παρνεός ήλιος άπλωνότανε πάνω στην απέραντη πεδιάδα του Κικιντού. Ήταν τό πεύδ εύτυχισμένο πρωί της ζωής μου. Έβλεπα τα άμπελα που περνούσαν μπροστά στο σπίτι μου, άκουα τα χαρούμενα τρα- γούδια των κοριτσιών. Παρατηρούσα ότι τα άλογα ήταν στολισμένα με δανδολιόβανο: ήσαν ή νυμφική πομπή της Μιλέβας. Έκεινη την ήμέρα θά γινότανε ό γάμος της με τον άλλον. Εγώ ήμουν εύτυ- χισμένος. Είχα έκδικηθί.

Η Μιλέβα όμως φοβότανε.

— Ή καρδιά μου κτυπάει βαρεία, ή ψυχή μου τρέμει. Ένα κακό θά μās συμβή, μου ψιθύρισε σιγά σιωπήζοντας ένα έχθρο. Ο ήλιος είχε δύσει. Ο αέρας έσπρωχνε βαρεία σύννεφα από τό βορρηνά. Ήταν μεσάνυχτα, ή βροχή έπεφτε σαν ποτάμι κι' άνα-

πες σιλάκωναν τα σκοτάδια.

Η Μιλέβα κοιμόταν, με τό κεφάλι άκοντισμένο στο γόνατα της μητέρας μου. Από καιρό σέ καιρό άνασκιρτούσε κι' έλεγε λόγια άκατάληπτα. Εγώ ήμουν γαλήνιος σαν τον άκαινό πρίν ν' άρχισι ή τρικυμία. Τα κουλλά γαυγίσανε. Ή μητέρα μου βγήκε έξω να δη ποός εινε. Την ίδια στιγμή μιά τουφεκιά άκούστηκε. Πετάχτηκα έξω, και ήδρα την μητέρα μου έαπλωμένη άκίνητη, κάτω: μιά σφαίρα την είχε κτυπήσει στο κεφάλι.

Τό πως μιάς άστραπής μου έδειξε τρεις οικίες πάνω στον τοίχο.

Ήταν τ' άδελφια της Μιλέβας.

— Σταθήτε, άνανδροι δολοφόνοι! Αίμα για αίμα!

Έτράβηξαν κι' οι τρεις τα μαχαίρια τους. Να και τά τρία σημάδια τους στο στήθος μου!...

Θά πεθάνετε όλοι σας! τους φώναζε. Αυό άπ' αυτούς τους έρριξε στα πόδια μου έτοιμοθάνατους με τό μαχαίρι μου κοιλω- βόντας μέσα στο ίδιο τους τό αίμα. Ένας μονάχα άπόμεινε. Ήταν έκεινος που αγαπούσε ή Μιλέβα πιο πολύ άπ' όλους. Τό χέρι μου τρεμούλιασε. Άνατριχίσασα από τό κεφάλι ός τα πόδια.

— Πέθανε κι' εσύ!

Η Μιλέβα έμαθε ότι τ' άδελφια της δεν ζούσανε πια. Έτρεψε δόλοληρη σαν να πνιγόταν, αλλά δεν έχυσε ούτε ένα δάκρυ.

Την πλησίασα για να την σφίξω κοντά μου για να της δείξω τις τρεις πληγές που είχαν άνοιξει στο στήθος μου, για να την φιλήσω για τελευταία φορά, πριν να πεθάνω.

— Να ό ήλιος μου, μουρμούρισε, αλλά τ' άστέρια μου λοιπόν που είναι:

— Χάθηκαν για πάντα.

— Άλλά γιατί είσαι πλημμυρισμένος από αίματα, άγάπη μου; Γιατί τό πρόσωπό σου είναι τόσο χλωμό; Ά! έξω: Είναι τό αίμα των άδελφών μου, κι' αυτό τό σημάδι στο μέτωπό σου είναι από μιά στάλα που πετάχτηκε από την καρδιά του άγαπημένου μου άδελφού του Μίλου. Πίσω, πίσω, δολοφόνοι!

Εύτυχισμένος έκεινος που χάνει τό λογικά του από τη λύπη.

Δέν γνωρίζει ούτε τον πόνο, ούτε την άγωνία.

— Αντίο, Μιλέβα.

— Αντίο... Αντίο!

Δέν έτρελλάθηκε, αλλά ένας μακρύς και σκληρός πόνος της βασάνισε την καρδιά.

Ήθελε να πεθάνω, και θά με είχανε βάλει στην κρύα γή, κι' έκεινη θά έχότανε ίσως καμιά φορά να χύση κανένα δάκρυ στον τάφο μου. Μά μιά φωνή μ' άρταξε από τό σκοτεινό όνειροπολή- ματά μου. Είταν ή φωνή της έκδικήσεως. Έμαθα ότι κάμποσοι Σέρβοι προδότες είχαν ένωθεί με τους Ούγγαρες. Μέσα στην παρσία τους βρισκότανε κι' ό άρραβωνιαστικός της Μιλέβας. Τό αίμα μου έβραζε, και μέσα στη φαρμακωμένη καρδιά μου ζύπνησε μιά καινούργια δίψη για έκδίκηση.

Έτρεξα στο πεδίο της μάχης, στο Σαντά. Δέν λυκόμουναν κανένα: γέροι και νιοι πέφτανε όλοι κάτω από τα χτυπήματά μου. Άνάμεσα από σύννεφα καπνών παρατήρησα μιά σημαία. Την ύπε- ρόσισε κάποιος μ' άνδρεία. Κανένας Ούγγαρες δεν θά ήταν τόσο γενναίος. Ήταν ένας Σέρβος που την κρατούσε. Ήταν ό άρραβωνιαστικός της Μιλέβας. Διπλά προδότης! Μιά σφαίρα με χτύπησε. Δέν την αισθάνθηκα, ήμουναν σαν τίγρις. Δέν είχα καμ- μιά αίσθηση για τίποτε αν δεν ένοιωθα τό αίμα του προδότη να χυθή πάνω μου. Τόν έσκότωσα και τότε πια έχασα τό πρέσος αίσθη- σης μου.

Ύστερα από τρομερούς πόνους, ή καρδιά μου άρχισε να κτυ- πάει κανονικά. Για μιά στιγμή μου πέρασε από τό μυαλό ότι θά μπορούσα να ξαναφιλήσω τον ήλιο της ζωής μου. Πέρασα τό ποτα- μί Πισσα. Ήταν νύχτα πια όταν έφτασα στο Κικιντού, τό άλογο μου χλιμνιτίζει, ένοιωθε ότι φθάναμε στο μέρη όπου ό άφέντης του είχε πιά τό ποτήρι με τό μέλι και τό φαρμάκι.

Ή σελήνη έλαμπε πολύ ζοηρά. Διάρκυνα καλά τις στέγες του Κικιντού. Την ίδια στιγμή άκουσα φωνές από γυναίκοπαίδια, και φλόγες που πετάχτηκαν μέσα από τό σπίτι.

— Πού είναι ή Μιλέβα; ρωτούσα μ' άπελπισία έκεινους που τρέχανε.

Αλλά κανένας δεν μπορούσε να με πληροφορήσι. Τρεις φορές έφερα γύρω την πόλι μέσα στις φλόγες αλλά δεν μπόρεσα να βρω ούτε την άγάπη μου, ούτε την μάνα της. Μέσα στο σκοτάδι που έκανε ό καπνός μιά ήλη από Ούγγαρες, όχτηκε άπάνω μου. Σκέφτηκα πως ό θάνατος είχε έλθει επί τέλους. Άλλά ή μοίρα μου που είχε φυλαγμένο έναν άλλον θάνατο πιο τρομερό... την κρεμάλα!

— Ή τύχης είναι βαρεία κι' μάς τιμωρή για τό κρίματά μας. Ο Θεός, όμως είναι πολνευσπλαχνος, θά βοηθι την συνώνη του, παιδί μου, ελπε ό γέρος παπός με λυπημένη φωνή.

— Άλλοίμονο! ύπάρχει για μένα συγνώμη; ψιθύρισε μέσα στ' άναφύλλιά του ό κατάδικος. ***

Η Μιλέβα έμαθε την τύχη που τον περιμένε αλλά δεν συγχι- γήθηκε καθόλου. Γέλασε μονάχα σιγά, κι' όμως με πίκρα. Και ύστερα όταν μίλησε, τό λόγια της ήτανε λυπημένα. Όλοι έκεινοι που τ' άκούσανε δεν μπόρεσαν να κρατήσουν τα δάκρυά τους. Μετάφρ. Α. Β. Π.

ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΜΠΟΡΙΟΥ

3-ΦΕΙΔΙΟΥ-3

ΜΟΝΟΤΑΞΙΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ

ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ 1 ΕΤΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Του Λαμπρινού

Πρώτη φορά άρνήθηκες να είπής τά βάσανά σου
Σε μιά ψυχή που άλλοτε έχυθηκε ή ψυχή σου.
Ποιά τάχα μαύρο μουσικό να κρύβη ή ταραχή σου;
Άχ! μ' αγαπούσε! σήμερα με φεύγει ή ματιά σου!
Πρώτη φορά άρνήθηκες να είπής τά βάσανά σου...

Ό, κλάρε και παρηγοριά θάυρης όταν δακρύσσης,
Άφού καιρό μες την καρδιά βασίζε τα δάκρυά σου.
Πες μου τη μαυρή λύπη σου, πες μου τά βάσανά σου,
Τι ήμπορείς να φοβήθης, τι έχεις να έλλιπείς...
Ό, κλάρε και παρηγοριά θάυρης όταν δακρύσσης!

Άς κλάψουμε και οι δύο μας την πρώτη εύτυχία,
Την παιδική άπάτη μας, τά πρώτα όνειρά μας!
Άς κλάψουμε, για να χυθή γαλήνη στην καρδιά μας,
Για ναύρης καν στα δάκρυα δόληρη ήσυχία.
Άς κλάψουμε και οι δύο μας την πρώτη εύτυχία.

Κάμει και έμένα σύντροφο εις την βοήθ σου λύπη,
Έλλάρωσες την μαύρη σου καρδιά που αίματόνι...
Ποιά τάχα μαύρο μουσικό τά σήνδια σου πληρώνει;
Άχ! εύσπλαχνί μου και πες τι έχεις, τι σου λείπει;
Κάμει και έμένα σύντροφο εις την βοήθ σου λύπη!

Είπε ή ψυχή μου σύντροφος πιστή με την ψυχή σου,
Χωρίς να θέλη ή μοίρά μας, χωρίς και αυτή να θέλη.
Μιά δύναμις ούρανα στις λύπες σου την στέλλει.
Και στις χαρές σου... πλάστηκε να εινε άδελφή σου...
Είπε ή ψυχή μου σύντροφος πιστή με την ψυχή σου...

Άχ! αν θελήσης μιά στιγμή να θυμηθής τον χρόνο,
Πού εις την ψυχή μου εύρισκε παρηγοριά ή ψυχή σου,
Όταν μ' άγάπη τρυπέρη περπάταγα μαζί σου,
Θά ίδης καλλίτερον πού τον περασμένο χρόνο,
Άχ! αν θελήσης μιά στιγμή να θυμηθής και μόνο!

Άχ! ήπρασ ή άνοιξε... τό ύστερο λουλούδι
Μη κόμωμε άπ' τό στέμμα της τό μοσχομυρισμένο,
Γιατί ό χειμώνας έρχεται και πέφτει μαρμαίνο!
Θά κλάψουμε τι ώφελει της λύπης τό τραγούδι,
Άφού περσόν, ή άνοιξε μαζί με τό λουλούδι!

Μετάφρ. Εδγ. Γ. Ζαλακώστα

ΚΑΛΟ ΚΟΝΑΚΙ

Του Παύλου Δερούλεδ

Α, φτωχομάνα, τι χαλές στο τράκι τόσα έξέλα;
Ζεστό 'ναι τό καλόβι σου και δίχως τη φωτιά...
Εστίνωσα! του κρύου πιά δε νιώθω άνατριχίλα,
Κρύβε τά έξέλα σου... όμωρον! φωτιά τά γερατιά.
Και τρέμεις σέ, φερώντισσα... Μά ή καλή γρηούλα
Μου κάνει τον κουφό και νά, τη χόβολη σκαλίει...
Πετή μίαν άγκαλιά κλαδιά στο τράκι και γιορίζει
Καπνό και λάμνη μονομιάς ή φτοχοκαλυβέλα...

— Ζεστόσου, παληκάρι μου, και τουτεντοχονιζέι...

— Α, φτωχομάνα, δέν πεινώ. Τ'αύγά σου, φτωχομάνα,
Τό σώμα βεταίνω σου για σένα να φιλάς...
Εγώ έσποτραγάνισα στο όρόμο κουρασμένα...
Τ'αύγη, τό βεταίνω σου για μένα μη χαλές!...
Μά τι τραπεζομάνδπλα μου στρώσεις, χριστιανή μου!...
— Ας λείψουν, σκαρτσώω! εγώ τό τρέχω τό ψωμί!
Τραπέδι εγώ τό γάτα, μαχαίρι τό σπαθί μου,
Και με τη βοήθ άμύσητη, πετιόμαι στην γραμμή...

— Ό!... φάε, παληκάρι μου και πιε και τό κρασί μου!

Μά τά σεντόνια τι τά δές; Για μένα, παλάτι
Θέλω ό ήχρονάς σου, πού σ' άγερσ παχύν
Πιάσων τό μέτρο του κανέας και στρώνει τό κρεβάτι...
Έκεί, κυρά, σάν βασιλίσσας, κοιμήσι αι, ός τό ταχί!...
Μά κείνη πάλι τό γουδί, γουδί, τό γουδοχόρι!...
Σκρίνισα στρώνει καίσαρα που μοσχομυριστόν...
Σπείσια πάλι, άισπιά, και δάση και νυγέρι,
Και στο σεντόνι σιμάτά τόν ένο καρτεροβόν!...

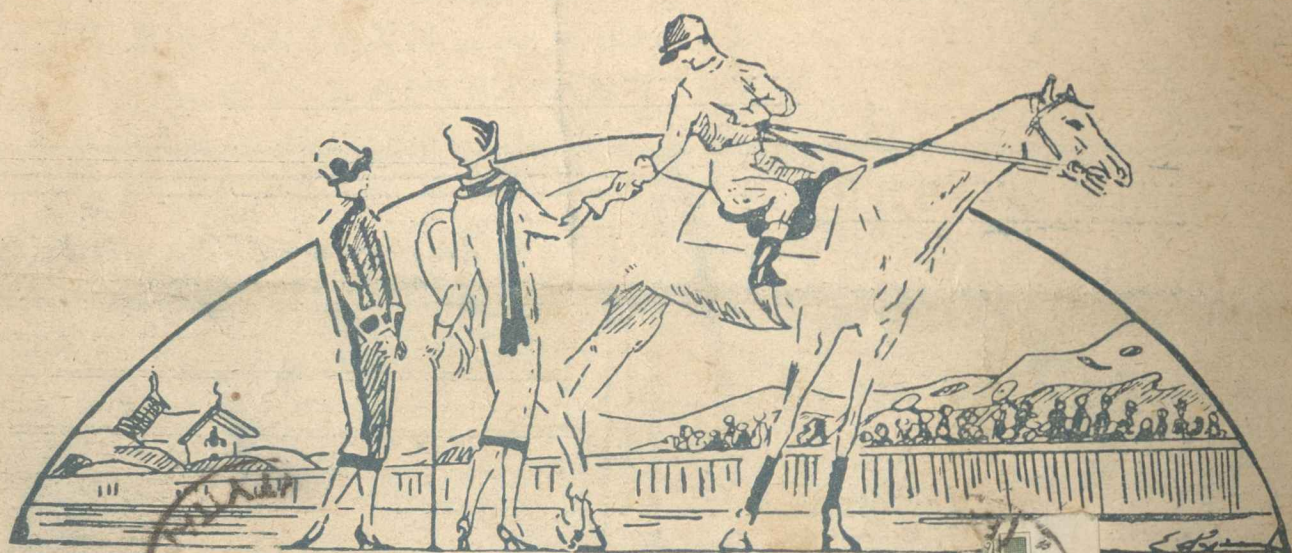
— Παιδί μου, πος, κέμει έδώ κορμά και λημέρι!...

Γλυκομπαζέι και βράει άργά, γλυκά ή διάνα...
Ευτυχί πετιόμαι στο καπνό να τρέξω στη γραμμή...
Έμπρός! σ' άφίνο! έξε γεια... μ' αλήθεια, φτωχομάνα,
Σάν πιά βάρω τό σάκκο μου τό ροιόθω στο κορμί!...
Κιαι, καλή γρηούτισσα, σά μάνα μου σ' έστη,
Τόσο πολύ μ' έχάδεςες για πές μου; σέ φωτιά...
Κι' έκεινη μισογέλαστη, μισοκλαμένη κλάινει...

— Έχω κι' εγώ τό' άνόρε μου, παιδί μου, στο σεντόνι!...

Μετάφρ. Κλεάνδρου Τριαντ αφύλλου

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ & ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ

ΩΡΑ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ 2¹/₂ Μ.Μ.

«ΤΥΠΟΣ» ΠΛ. ΣΥΝΤΕΤΟΣ

ΠΙΝΕΤΕ ΓΑΛΑ ((ΟΛΛΑΝΔΙΑ)) ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ «HOLLANDIA»

ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ

Ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου ἄρχεται ἡ διανομὴ τῶν δώρων 10—12 π. μ. Παρουσιάσατε τὰς ἐτικέττας σας :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΣΦΕΚΡΑΤΟΥΣ 2.Α

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 18

Εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἡ διανομὴ ἄρχεται ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ΑΠΟ ΤΗΣ 15ΗΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

ὅλα τὰ νεώτερα εἶδη διὰ γαρνιτούρες MANTEAUX, BOURS κλπ. παρέλαβε τὸ τμήμα μας γουναρικῶν. Εἰδικὸς Γερμανὸς καλλιτέχνης διευθύνει τὸ ΑTELIER μας εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνομεν ὑπευθύνως πᾶσαν ἐργασίαν. Ἰδιαιτέρα συμφωνία διὰ τὰς μοδίστας. Παραγγελιοδόχοι : ΚΑΤΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ & ΤΡΑΪΦΟΡΟΣ. Στοὰ Περματζόγλου 3, τηλέφωνον 9-50.